

Наш последњи број и опроштај од читалаца

ИСКРА И ЊЕНО НАСЛЕЂЕ

Први број Искре штампан је окупираној Немачкој половином 1949. године. Она је међутим само још једно гласило у ланцу духовно–друштвено–политичког и искуственог наслеђа које се зачело у Краљевини Југославији почетком 1930–их година.

Прво гласило ове нове духовно–политичке мисли био је лист 'Отаџбина'. Покренуо га је 1934. Димитрије В. Љотић (ДВЉ) са групом својих једногодишњег саветовања и договора о правцу и 'профилу' листа, а после кратког чланства у непартијској влади Петра Живковића. ДВЉ је сматрао да краљ Александар 1931. 'подмлађује' Живковићеву владу, а њега доводи за министра правде, да изради предлог новог непартијског устава Југославије. И Љотић је израдио предлог и поднео Краљу, а овај га је упитао: Постоји ли такав устав, тј. државно уређење, негде у свету? Љотић је одговорио да не постоји, али да би то био изворно наш одговор, у најбољем интересу нашег народа, на оргијање и разорну власт наших странака, које су угрозиле опстанак државе. Ово питање указује на Краљеву осетљивост пред владајућим политичким утицајем великих (демократских) сила у свету. Њихова штампа га је већ жестоко нападала као узурпатора, диктатора и тиранина. А Краљево дворско окружење, претежно људи 'старог кова', партијски опредељених и насађених, од вајкада следбеници увезених политичких модела, желели су и утицали на скори повратак демократско–страначком поретку, под изговором олакшања Краљевог терета одговорности, јер га тако дели са (народном) Скупштином. Дакле, храбри краљ Александар, који се није устезао да 1929. распусти страначку Скупштину у којој је убијен хрватски политички првак, Степан Радић и угрозила опстанак земље, две године касније, имајућу у виду међународни политички утицај и притисак, благонаклоно одбија Љотићев предлог, а њега храбри да настави са својим непартијским духовно–политичким радом. Сматрајући да је тиме његова улога завршена, Љотић подноси оставку и после једва 9 месеци излази из владе.

Горње сажета прича и искуство у најбитнијем одређују основне поруке које 'Отаџбина' почиње да шаље у јавност и окупља следбенике око њих.

Сва наша бројна гласила, листови и публикације, наследници 'Отаџбине', до ове наше Искре, доследно настављају са проношењем суштински њених ставова, само искуствено прилагођених околностима и делању напасног страног фактора, сада Новог светског поретка (НСП). Који су то онда основни ставови, надахнути хришћанском љубављу и духовношћу, које је 'Отаџбина' оглашавала?

У одговору и решавању 'горућих питања' друштва и нације, треба поћи од истраживања суштинског и трајног интереса, живог и стварног, народа (не вештачких створених и наметнутих политичких странака које су приграбиле монопол и саме себе овластиле да га представљају). Утврђен народни интерес о одговарајућим друштвеним питањима треба онда упорно истицати и обнародовати, срчано бранити, а када се укаже могућност (и без власти) остваривати.

Успешно истраживање и утврђивање народног интереса мора да буде сасвим објективно, слободно од свих иних утицаја и натруна; увезених и копираних, целосних страних модела државно–друштвено–културног поретка, маколико пропагандо окићених 'универзалним људским вредностима', са било које стране они долазили. Овакав приступ, претпоставља темељно познавање и објективну искуствену анализу доминантног страног фактора који већ три века суверено 'уређује' свет сходно својим интересима. А суштински и трајан народни интерес, заснован на традиционалним вредностима, вековима увреженим народним својствима и искуству, може да буде – само изворно наш одговор на 'горуће' недеће и искушења нашег народа.

Две поменуте поруке 'Отаџбине': одбрана–суштинског народног интереса и темељно познавање и анализа владајућег страног фактора, постале су својеврсне 'координате' за исправно утврђивање нашег положаја, кретање, ставова и одлука на догађања и изазове у савременом свету. Ове 'координате' усвојила су и сва каснија наша гласила, закључно са овом Иском, током пуних 66 година њеног непрекидног излагања.

Мада је на стварање Краљевине СХС, потоње Југославије, пресудно утицао 'савезнички' страни фактор (опет из својих посебних рачуна), 'Отаџбина' је Југославију – руковођена најбољим

Искра и њено...

интересом њених словенских народа – свесрдно и искрено примила као заједничку домовину и њен опстанак подржавала и срчано бранила. Каснији млађи следбеници ове поруке су и стварно допринели јачању јединства земље и њених младих нараштаја.

Нове, свеже и неуобичајене поруке Отаџбине брзо су нашле одјек, па и следбенике, у до тада учмалој јавности. Већ почетком 1935. године, представници сродних југословенски орјентисаних скупина из разних крајева земље, пре свега Југословенске акције (са претежно хрватским чланством), словеначки 'Бојовници' и југословенско-балкански орјентисан тзв. 'мали' Збор, Ратка Парезаника, као и заједница око 'Отаџбине' окупили су се и створили заједничку организацију, Југословенски народни покрет Збор (ЈНП Збор), а за његовог председника изабрали ДВЉ.

Од свог почетка ЈНП Збор почиње да се греши о 'демократска правила игре' јер себе назива 'покрет' (а не странка), чиме се смртно сукобљава са главном разбијачком полугом народног јединства – политичком странком – из увезеног и наметнутог 'пакета' политичке демократије. Даље, у свој програм смело уноси као законодавно тело 'Сталешку скупштину', у коју би већ постојеће, из самог народа, природно створене, струковне интересне заједнице, бирале своје 'посланике' за Скупштину. У чему је предност (тачније надмоћ) Струковне скупштине над тзв. 'народном' Скупштином у којој вршљају и стварну власт имају политичке партије? Пошто је заједница одређених струковних интереса у питању, разумљиво је да ће оне међусобом да бирају најбоље који ће њихове интересе да заступају и да о њима са дубоким познавањем у Скупштини говоре. Били би то предстваници стварног, живог народа, природних слојева друштва, земљорадник би представљао сељаке, радник раднике, чиновник чиновника, итд. 'Квалитет' и знање посланика су гарантовани, а таква Скупштина би, у традицији најбоље народне саборности, сложено решавала најпрешњија, струковна, народна и национална питања.

Са кавим познавањем народа и његових животних питања говори страначки посланик, кога не кандидује народ, а бира територијално изборно тело различитих стварних интереса? Наметнут страначки кандидат, господин 'са асфалта', 'виђа' народ једном у изборном року и не говори му о

стварним народним проблемима које и не зна, већ му декламује већ скројен и обавезан програм своје странке. Не изненађује да страначка скупштина, коју чине углавном правници и остала интелектуална 'елита', не даје одговоре на горућа питања народног живота и његов суштински интерес запоставља, већ је поприште апстрактних партијских расправа и њихових жестоких сукоба и надгорњавања у голој борби за власт.

Очигледно је, за оне који су слободни и смели да народни суштински интерес траже без наметнутим духовно-политичких предрасуда, да тзв. 'демократски' избори ништа стварно не решавају. Они су ту да заборавну и површну јавност обману 'привидом' промена, где су појединци и странке на власти обавезно 'потрошљиви' и заменили, да би стварни узрочник нерешавања народних недаћа и проблема (чији циљ и није да их успешно решава) – целосни и увезени систем политичке демократије – остао недодирљив и трајао. Временска ограниченост мандата појединаца и странака на власти јасно указује да је политичка демократија 'параван', политичко наличје, иза које се крије стварна, трајна власт и њене газде. Мало помнија анализа политичке демократије, а нарочито скоро догађања у глобалној најезди НСП на планету, непобитно доказују да су истински владари и иза свега стоје, до данас анонимни власници, високог капитала уложеног у различите видове светске економије.

Горње анализе и ставови одмах су изавали реакцију домаћих испостава копиране и наметнуте политичке демократије, не рационалним против-аргументима (таквих разумних и истински аргументата немају), већ уобичајеном пропагандном осудом, етикетирањем и маргинализовањем ЈНП Збор, у 'демократски' ошамућеној и контролисаној јавности.

Упркос пропагандних упљувака, свежа и посве нова мисао ЈНП Збор, брзо је хватла корена и ширила се, стицала убеђене следбенике, а нарочито међу омладином своје одушевљене поборнике, посебно изван уже Србије, у Босни, Хрватској и Словенији. Осећајући искрено југословенство ЈНП Збор, претежно Хрвати, а онда и Срби, омладинци у Далмацији, самоиницијативно су у Сплиту покренули лист 'Вихор'. Име показује излив одушевљења и вере која га је створила. Омладинске организације ЈНП Збор су брзо и спонтано ницале широм Југославије, али најбројније и најјаче су биле ван чисто српских градова – у Бања Луци, Сарајеву, Руми, Љубљани... Омладина из средњешколских клупа хрлила је у младе поборнике ЈНП Збор, а Одатле се брзо преливала првенствено на београдски универзитет, којим су до тада владали комунисти. Већ школске 1939/40. године било нас је у Београду преко стотину, а следеће више од 200. Старешина целокупне омладине био је Хрват, Влада Ленац. Полетну зборашку химну 'Војска смене', по речима песме младог православног мо-наха Митрофана Матића, са истим заносом певали су омладинци Срби, Хрвати, Словенци и наши Муслимани, широм Југославије. Да није дошло до априлског рата 1941, немачке окупације и черечења Југославија, том прогресијом раста ватрене родољубиве омладине на Универзитету, комунистичка превласт би брзо била угрожена.

ИЗ САДРЖАЈА

Све ван Европе и САД није важно.	11
Мрачна слика безбедности у Србији.	13
Путин – Наш поглед на свет: Божанско начело.	15
Буђење ЕУ и протест против ТТИП.	17
Стабилна Србија – сигуран Балкан.	19
Пети октобар 2000. револуција појела државу.	21
Замена ЕУ становништва у пуном јeku.	25
Васа Михаиловић: Св. Велмар Јанковић, Прозраци 2.	27
Медији под утицајем ЕУ и САД.	29

Ако су југословенска мисао и Југославија, јединствена држава, икада имала прилику да заживи, онда се то рађало у оданости и жаркој вери зборашке омладине у њу. У његовој родољубивој омладини, задојеној хришћанском духовношћу, истином, ширином, несебичношћу, искреношћу и братском љубављу, Југославија је већ несумњиво живела. Није пожељна прича, већ сушта истина, да се у нашим редовима никада није ни осетила верска и национална нетрпељивост или суревњивост. Не запостављајући своја ужа национална својства и традицију, уграђујући најбоља од њих у наше јединство, постајали смо и били – југословени. После погибије ДВЉ, симболично на граници највеће Југославије, та иста већ стасала омладина, постаје у заграничном 'нелегалном' Збору (јер никад и нигде у туђини није званично регистрован), његова покретачка, развојна и стваралачка снага.

Али да се вратимо раду матичног Збора. Њему је већ било познато, да капиталистичко-демократски Запад води главну реч у свету и увелико користи искуство колонијалног периода у рушењу Русије, ратовања туђим, посредничким (fighting by proxy) снагама, 'кумовао' бољшевичкој октобарској револуцији, прво претходном 'демократском' револуцијом која је ослабила (царистички) друштвени поредак и изазвала хаос и осипање војске, а затим тајним довођење у затвореним вагонима вођства револуције, директно учествовао у стварању СССР-а. У периоду од неких 17 година Совјетски савез је нагло индустријализацијом и терором над својим 'малограђанским' и верујућим поданицима, увелико ојачао, ослободио утицаја Запада (као што се и многи 'посреднички савезници' створени од Запада окрећу против њега, данас), те кренуо у револуционарну офанзиву против капитализма широм света. Комунизам је био посебно опасан за Југославију, јер се још почетком 1920-их година изјаснио за њено разбијање као 'тамнице поробљених народа', а Совјетски савез у масама пропагандно представљао као 'словенску Русију'.

Чврсто на својим орјентационим 'координатама', ЈНП Збор је морао да заузме јасан и борбен антикомунистички став, нарочито његова омладина која се свакодневно гложила са комунистима речју, а када би они физички нападали и борбено. Комунизам се толико оснажио и освајао масе широм света, да је сматран равноправним ривалом демократско-капиталистичког Запада, чак и благоћудније и мање зло од комунизма, јер је капитализам у то време лукавије крио своју грамзивост и безобзирну глобалну нападност.

Када су наша квази-демократска власт, а и остали свет, уочи рата 1939. очекивали да ће демократски Запад и СССР закључити ратни савез против Немачке, ДВЉ је запањено јавност 'предвиђањем' да се то неће десити. Написао је: Савез Запада и Совјета би одложио рат, јер би се Немачка уздржала да га истовремено води на два велика фронта. Совјетима је потребан рат у коме би они остали ван њега – крварење и исцрпљење обе противничке стране, огромне жртве и друге велике недаће које становништву зараћених, па и незараћених, исти доноси – да би на том општем лишавању и огорчењу, наставили са својом успешном бољшевизацијом читавог света.

И тако је било. Западни 'савезници' су послали своју војну делегацију у Москву, а ова их после краћих преговора, не много церемонијално вратила кући. Уследио је одмах други непојмљив шок за светску јавност. У Москву је дошао Рибентроп, немачки министар спољних послова, и са својим совјетским парњаком, Молотовом, закључио Уговор о ненападању, између СССР и Немачке, до тада смртно сукобљених идеолошких непријатеља, у коме је предвиђена и подела Пољске, зелено светло да почне напад. Немачка је напала Пољску, а Британија им објавила рат. Тако је отпочео Други светски рат.

У току 1940. ДВЉ је написао три писма кнезу-намеснику Павлу у којим је тачно 'предвидео' редослед распада Југославије – „удар ће доћи споља, а издаја изнутра” – ако се настави са тадашњом неодређеном и љигавом спољном и унутрашњом политиком. Увек је предлагао јасне и конкретне мере како да се томе супротстави. На спољњем плану трашио је одржавање неутралности по сваку цену, обновом и јачањем Балканског савеза, како би се срећеним односима, миром и редом, међу балканским народима, не би дало повода силама Осовине, нарочито Италији, која је у том правцу већ деловала, да итервенише. Сматрао је срећном околношћу да је Немачка 'кочница' Италији. Немачка је 'муњевитим ратом' освојила западну Европу, а њени даљи ратни план, није био усмерен на Балкан. Прво је хтела да директно нападне (острво) Британију и тако неутралише њен војни и политички утицај на европски рат. Када се то изјаловило, било је само питање дана када ће се, упркос пакту о ненападању, устремити на Совјетски савез, већ много раније припреман и најављиван рат, за ширење свог 'животног простора'.

У унутрашњој политици тражио је владу 'најбољих људи ума и карактера', која ће смело и слободно да се бори са претешким приликама у којима се земља налази, а не неспособну власт партија и њихову убитачну политику 'наших људи' и послушивања политичког такта иностранства. Био је против 'споразума' са Мачеком, вођом најјаче странке ХСС, који храни хрватски сепаратизам и пребег његових присталица усташа Павелићу и комунистима. Предлагао је одговарајућу реформу оперативне војске, јачању њеног јединства, поузданости, борбеног духа и официјерског кадра.

На друштвено-економском плану залагао се за брижно домаћинско старање и решавање проблема. Несташица, скупоћа, беспослица, непоштење и спекулација расту, гомилају се и постају све тежи, а влада и не покушава да их реши. Партијска политика власти и вештачке поделе које уноси у друштво, раслојава народ на све богатије и све сиромашније. Мада се наведено чињенично стање и исправнот одговарајућих мера (са гледишта најбољег народног интреса) не могу објективно оспорити, све то се до данас, под утицајем увезених политичких идеологија, пропагандно благи и лажно приказује. Упркос свега, до слома Краљевине Југославије је дошло, тачно како га је ДВЉ 'предсказао'.

Већ из горњег се може закључити да ДВЉ није могао бити за приступање Југославије Тројном пакту (Осовини). Пакт и није био актуелан целе 1940. нити је Немачка вршила притисак, јер су њени

Искра и њено...

ратни циљеви ишли другим правцем. Тек почетком 1941, Немачка је била принуђена да војно помогне савезника, Италију, 'заглањену' неуспешним ратом у Грчкој. Ратна помоћ је требало да заобиђе Југославију и иде околним путем, преко наших суседа Мађарске, Румуније и Бугарске, које су зато увучене у Тројни пакт. Немачка је видела у Југославији најјачу војну силу на Балкану и била задовољна њеном неутралношћу. Тек тада, због свог угледа пред нашим суседима-чланицама, Немачка је тражила да Југославија формално приступи Пакту. Потписани текст приступа заиста показује да је улазак формалан, јер тајна клаузула обавезује Немачку да од Југославије не тражи пролаз својих трупа преко њене територије.

И тако формулисан приступ пакту, Цветковићева влада је потписала, са пуним благословом енглеског ђака и англофила, кнеза-намесника Павла. Наша јавност, под утицајем западне и наше пропаганде, 'брујала' је како је 'народ' против Пакта, да су против њега и неке познате угледне личности, те да ће исти бити оборен. Тек тада је ДВЉ обнародовао, писао и молио: пошто је пакт већ потписан (а мудром и народном државном политиком се то могло избећи), да би то била највећа лудост и апеловао да се то не чини, јер ће изавати 'муњевити' напад огромне, тада потпуно слободне, немачке војне силе, које ће брзо поразити нашу неспремну војску, окупирати изнутра раслојену Југославије и изазвати њено черечење од стране околних непријатеља, одобрењем бесног Хитлера.

Само два дана касније, 27. марта 1941, генерал Бора Мирковић извршио је већ раније припреман војни пуч, (по сопственом признању у присуству познатог британског агента). Пуч којим се Британија касније хвалила као несумњиво својим делом. Збрисана је Цветковићева влада, кнез Павле протеран Енглезима, малолетни престолонаследник Петар (без свог знања) проглашен за краља и образована пучистичка влада генерала Симовића. Владу је 'саставио', после саветовања са Енглезима, првак Демократске странке, професор Радоје Кнежевић, а генерали-пучисти је усвојили. (Кнежевић, тада и после само 'скромни' министар двора, 'покривен' ауторитетом младог Краља, био је стварно закулисна и утицајна 'сива еминенција' пучистичке и касније избеглих влада у Лондону). Сачињавали су је вође свих српских демократско-капиталистичких странака – изнуђено др Мачек као представник Хрвата, јер је лично био против пуча – и Словенци, како би влада, бар формално, задржала југословенски карактер. Што се Срба тиче био је то 'крем' прозападног малограђанско-партијског друштва.

Ошамућени ратном пропагандом многи грађани у већински српским варошима, изашли су на улице и ватрено поздравили пуч и пучисте, али је пучистичка влада у страху од немачке реакције, брзо почела са наивним изјавама, да није против Пакта. Само 10 дана после пуча, 6. априла, Немачка је силовито напала Југославију и жестоко бомбардовала Београд. После 12 дана безнадног рата (бежаније) наша војска је безусловно капитулирала

18. априла, а Југославија поражена и одмах разбијена на нову државу, усташку Хрватску, и неколико посебних окупационих управа са различитим степенима аутономије. Само је ужа Србија кажњена и најстрожије окупирана, са свим ужасним последицама по народ и државу, које ДВЉ нежељено 'предвидео'. А генерал Мирковић, док се о капитулација још преговарало, почео је авионима да евакуише на британски Средњи исток, прво Краља (у тренутку бегства у туђину, једино оличење државе и легитимитета), затим пучистичку владу (без Мачека, који је у владу делигирао 'демократску' сабраћу, Шутеја и Шубашића, а сам вратио у Хрватску) њихове породице, плус још неколико 'просвећених' српских демократа.

После капитулације војске, ДВЉ, једини мобилисани резервни потпуковник коме је поверена команда пуком (сведочанство да је Генералштаб и под командом пучиста веровао у његову свестрану исправност и верност народу и отаџбини), повукао се на породично имање код Смедерева и понашао као сваки поробљен и потиштен родољуб, не покушавајући да делује политички. У међувремену Немци су образовали српску Комесарску управу на челу са Миланом Аћимовићем, бишим министром унутрашњих послова у Стојадиновићевој влади. После неког времена, Аћимовић је наводно случајно срео на улици угледном члана Збора, инжињера Милосава Васиљевића, директора Београдског сајма, распитивао о ДВЉ и његовом боравиштву и преко њега послао му молбу да помогне Комесарској управи. После дводневног саветовања са Васиљевићем, ДВЉ је пристао да помогне, под условом да је то истинска домаћа самоуправа – предвиђена међународним правом – а не само испостава за извршење немачких наређења. Одбио је да лично уђе у Комесарску управу, али се сагласио да Васиљевић буде комесар привреде, а др Стева Иванић, члан-оснивач Збора и управник Централног хигијенског завода, комесар здравства.

Касније, после експлозије нагомилне муниције у смедеревској тврђави, 5. јуна, примио се 'техничке' и независне улоге Комесара за обнову Смедерева, а зборашка омладина из свих крајева окупиране Југославије образовала Смедеревску добровољну радну службу да, барабар са ДВЉ, помогне у сахрани мртвих, откопавању живих и каснијем расчишћавању рушевина. ДВЉ је остао комесар и под Недићевом владом све до повлачења из Србије.

Убрзо се испоставило да комесари немају довољно слободе у раду и не задовољавају најживотније потребе окупираног народа. Васиљевић и Иванић су поднели оставке и изазвали кризу Комесарске управе, а од Немаца тражено да одобре оснивање праве Српске владе, са свом слободом и иницијативом, правом и дужностима, које нормалне владе у унутрашњем раду и политици имају.

Притешњени свестраним ангажовањем својих снага у рату против Совјета који је 22. јуна отпочео и оружаним устанком наших комуниста који је уследио, Немци су пристали. Остало је скупу угледнијих Срба и представника бивших политичких странака да нађу најбољу личност, са већ стеченим друштвеним ауторитетом, да образује владу. ДВЉ је одмах предложио бишег министра

војске, армијског генерала Милана Недића, тада још у немачком 'кућном заробљеништву', па је њему и поверено да приволи Недића да се прими. Недић се прво двоумио сумњајући у довољно подршку народа, али је после молбе још ширег скупа српских угледника, пристао. Образована је Недићева влада 'српског народног спаса', а ДВЛ понуђено да уђе у њу. Образложио је да не може, јер би им због прљаве и злонамерне пропаганде против њега само сметао, али се јавно обавезао да ће је здушно подржавати и бити њен 'адвокат' пред јавношћу у сваком погледу, што је гласно и чинио све до повлачења из Србије. У владу је место њега ушао угледни представник Збора, Михаило-Миша Олћан, поседник из Петровграда (Зрењанина).

Први изазов Недићеве владе била је унутрашња безбедност Србије. Формирани су оружани огранци Српска државна, градска и гранична стража, а за борбу против комунистичких партизана професионални војници југословенске војске – Подофицирски одреди. Духовно-политички недовољно припремљени, заседали су 'ослободилачкој' пропаганди и неуспешни у сузбијању комунистичке гериле. Немци су почели са одмаздама и применом крвавог кључа '100 Срба за убијеног, а 50 за рањеног Немца'. Претили су поделом управе Србијом околним непријатељима – који су већ имали и примењивали своје казнене кључева за 'чистке' Срба – хрватским усташама, Мађарима, Бугарима...

Недићева влада била је пред оставком, а народ биолошки угрожен драстичним одмаздама. Устао је министар Олћан и тражио да се оствака одложи, а он ће већ сутра издејствовати да се 500 омладинаца Збора ставе влади на расположење, који ће духовно-политички опремљени, умети и знати, да се успешно боре са комунистима. Тако је створен први (ђачки) добровољачки одред под командом активног поручника Будимира Никића, који је после неколико дана, у борбама код Гроцке и Држња, поразио партизана и сам поднео прве жртве. Почетком септембра 1941 уследило стварање других одреда, па их је ускоро било 12, који су наставили са успешном борбом против комуниста. Образована је Добровољачка команда са главним одсецима такве установе. Недић је именовао за њеног команданта, активног пуковника Косту Мушицког, а за начелника штаба потпуковника Радослава Таталовића.

Разуме се да људство 12 одреда добровљача нису могли бити сви збораши, али јесу били њихово 'со и видели'; окуражење, каписла и замах у постепеном уједињењу свих несложних националистичких снага у успешној бори против 'интернационалних' комуниста, са резултатом да је на крају 1941. Ужичка република поражена, а Тито и партизани избачени из Србије ('као кучићи' – њихово објашњење). У тим последњим ужичким операцијама, и поред повремених ранијих напада Држњиних четника на добровљаче, које су ови увек успешно разбијали, Коста Мушицки, командант добровљача, је обавестио Михаиловића, да ће га Немци напасти на Равној Гори. Немци су одмах ухапсили Мушицког и извели на ратни суд, наводно га осудили на смрт (а добровљачи изгубили поверење окупатора и дуго запостављани), те су га само сталне интервенције Недића и ДВЛ спасле стре-

љања. Ослобођен је после скоро годину дана и тек половином 1943. враћен за команданта добровољца.

Долазак Драже Михаиловића на Равну Гору са мањом групом својих официра и војника, да ту припреми 'савезничку' герилу против окупатора, додатно компликује већ претешку ратну ситуацију у Србији. А односи Михаиловића и Недићеве владе и српских добровољца као њене борбене 'оперативне' војске, најзначајнија су догађања у Србији, до поновни покушаја Титових снага да се 1944. врате у Србију.

Дража је прво мировао на Равној Гори и настојао да регрутује и ојача своје снаге широм Србије. Његов први ађутант био је поручник Влада Ленац, старешина омладине Збор. Дража га је послао у Београд да ухвати везу са виђеним људима и прикупи новчану помоћ. Ленац је одмах дошао код ДВЛ и уз његову помоћ прикупио знатну суму новца. Требало је да се са прикупљеном помоћи врати на Равну Гору, а разговарало се и о јачању везе ДВЛ са Дражом, под претпоставком да он неће преурањено нападати Немце, изазивати њихове драконске одмазде према невином народу и тако слабити Недићеву владу и његове напоре за опстанак тешко угрожене Србије. Стигла је вест да су Држњини четници отпочели сарадњу са комунистима и заједнички нападају Немце (ваљда да му Тито не преузме 'славу' јединог устаника, без обзира на судбину народа). Ленац је испоручио помоћ Дражи, али му се сам више није враћао.

Тако је отпочео сукоб дражиноваца и добровољца. Они су по правилу нападали, обично из заседе, а добровљачи се само успешно бранили. И поред тога, добровљачке старешине на терену су увек настојале да те односе поправе и унапреде, подсећајући на корист националној ствари заједничког рушења Ужичке републике. Пример је долазио одозго. Секретар ДВЛ, Бошко Костић, приликом свог бављења у Турској, донео је Држњи шифру за директну радио везу са избеглом владом у Лондону. ДВЛ је стално покушавао, као 'адвокат' Недићеве владе, да се састане са Дражом, убеди га да је са гледишта народног добра и преживљавања Србије, потребно ненападање и мировање, догод су Немци јаки да осакате народ и Србију докрајче. Уговорено је неколико таквих састанака, на неке је ДВЛ одлазио по цену живота, али је само један остварен не са Дражом, већ његовим замеником генералом Трифуновићем. Споразум није заживео, највероватније под утицајем 'савезничких' (али увек туђих интереса) официра за везу. Као што је већ пуч 27. марта показао, није њима био потребан мир и добро наше државе и народа, већ још један 'колонијални' рат преко 'посредника' (где други гину за њих и њихове интересе).

Напади на добровљаче и пропаганда против Збора су нарочито појачани 1942/43. године, када је Србија била готово слободна од комуниста, а Дража обуставио директне нападе на Немце због страшних одмазда. Требало је пред 'савезницима' ратовати против некога. Изабрани су домаћи 'сарадници окупатора' – добровљачи. То је потстичала и избегличка влада у Лондону, њен 'војни кабинет', који је водио брат Радоја Кнежевића, произвољно је стављао под казнено 'слово З', често добре и незаинтересоване Србе. Многи тако жигосани су и

Искра и њено...

зверски заклани, мада су се браћа Кнежевић касније бранили да је 'З' значило 'заплашити'. У изузетно ретким случајевим, неке добровољачке старешине су самовољно покушавале да се реванширају ДМ четницима за нападе, ноћним диверзантским акцијама. Ко им се супротстављао, кочио и осујећивао, па и оптуживао вишој команди – нико други него збораши, главна мета четничких напада.

Почетком 1943. добровољачки одреде су се почели преформирати у праву војску националне Србије, прво батаљоне, а потом пукове. Важно је утврдити да су добровољци временски последње створена оружана скупина на тлу Србије, што је доказ да их није створила ничија 'политика', већ реакција на претешко и хаотично ратно стање; судбоносна народна и национално-одбранбена нужда. Добровољачка команда је постала Српски добровољачки корпус (СДК) са свим нужним службама, од којих су за дух и морал добровољаца посебно биле важне – верска и просветарска. ДВЉ је тражио од збораша да не наступају политички, да не би дошло до раслојавања добровољаца на збораше и остале, те старешине бирале искључиво по својој вредности и војничкој способности, а не политичком опредељењу. Тако су збораши и просветари (који нису имали никаква командна овлашћења) деловали пре свега примером у животу, понашању и борби. Прилазили су својим друговима добровољцима хришћанском и домаћинском брижњошћу и старањем; другарском љубављу једнаких. Тако створен дух јединства и недељивости добровољаца, пресудно је утицао на заграничне припреме наше најшире духовно-политичке заједнице за расејање.

Није битно колико је ДВЉ, њен 'адвокат', утицао на Недићеву владу да створи Васпитни завод у Смедеревској Паланци, остаје чињеница да су његову Управу и васпитаче чинили, скоро без изузетка, збораши, добри познаваоци комунистичке доктрине и деловања. Први задатак Завода је било спасавање комунистичке омладине, 'проваљених' скојеваца и чланова партије, из Бањичког логора, смртне опасности, из кога су Немци прво одбрањавали жртве за стрељање у својим стравичним одмаздама. У васпитној улози, Управа и васпитачи су тражили од 'васпитаника' да искрено и отворено износе своја комунистичка гледишта, да би их у равноправној и пријатељској дискусији побијали и убеђивали и тако без икакве принуде, преваспитавали. Упркос честих немачких примедби на рад и на крају притисак на владу да распусти Завод, постигнут је велики успех. Најважније, велики број омладине је спасен сигурне смрти. Највећи број 'васпитаника', идеолошки неутралисан, при распуштању, повукао се у 'мировину', а знатан број заиста убеђен и 'преваспитан', вратио се националном путу. Највише убеђених је ступило у добровољце, међу којима и ухапшени члан покрајинског комитета партије у Великом Градишту, извучен са Бањице, Уча Ђорђевић. Касније у логорима и избеглиштву познати збораш, који је умро у САД. Неки од ових су побијени у масакру три СДК пука у Кочевју, вероломно предатих нашим комунистима од стране Енглеза.

Када су совјетске снаге избиле на границе Србије, Недићева влада се иселила у Аустрију, а њена власт угасила. Ту поново долази до разлике у сагледању будућности међу националистима и њиховим снагама. Михаиловић, пре тога одлучно потучен од комуниста који су се вратили у Србију, повлачи се са остатком још увек бројних снага у западну Босну, очекујући скоро искрцавање савезничких снага на Јадрану, и позива остале националисте да му се придруже. Српска државна и гранична стража са око 14,000 војника одлази у Босну, да их после неравних борби са комунистима и усташама, једва 1000 стигне до Беча.

ДВЉ се опет приписује 'предвиђање' да се то неће десити, јер су 'савезници' Британци званично отписали нашу избеглу владу, одрекли се Драже и преко Шубашића предали власт и легитимитет Титу, а њега и Народно-ослободилачку војску прогласили савезницима, чак је и Краљ био приморан да позове све националисте и монархисте да се ставе под Титову команду. У ствари нису у питању ни претходна ни задња 'видовидост' ДВЉ, већ тачно 'читање' и разумевање објективних чињеница – логичан закључак, заснован на исправној 'орјентацији' у тражењу и остваривању дугорочног народног интереса, безусловно слободног од сваког страног утицаја, без обзира одакле долазио. А онда темељно познавање доминантног и безобзирног 'страног фактора' и анализа сваког његовог 'потеза'.

Са таквим сазнањима СДК и ДВЉ су се повукли у Словенију октобра 1944, јединог подручја (Тршћански залив) на који би се евентуално 'савезници' могли искрцати, да спрече даље продирање совјетских и комунистичких снага на запад. Поред последњих борби добровољаца са словеначким партизанима, ДВЉ одмах почиње са остваривањем замисли стварања нове Југославије. План је био да се ту концентришу све преживеле и активне националне снаге (Дражине снаге у Босни, Ђуришићеви црногорски четници (ту је већ боравила мисија Ратка Парежанина са 30 добровољаца), Ђујићеви четници из Далмације (који је и на руководећим положајима имао доста збораша). У Словенију су већ били Словеначки домобранци са око 20,000 војника (и ту је било Словенца-збораша), Српски добровољци (око 7000) Јевђевићеви четници, мања скупина Словеначких четника, планирано је и стварање Хрватске армије од југословенски орјентисаних Хрвата и домобрана. Тако створена армија од најмање 100,000 требало је да позове краља Петра да јој се стави на чело и ту у Словенији отвори фронт против Тита, а онда – као постојећа творевина и реална снага на терену – затражи 'савезничку' помоћ и признање, и тако прогласи (нову) Краљевину Југославију. Млађи српски историчар, Бојан Димитријевић, писац обимне књиге „Војска Недићеве Србије” (Београд, 2011), назива овај план: последњи озбиљан покушај да се обнови предратна Југославија.

ДВЉ је одмах добио свесрдну подршку за план утицајног словеначког католичког бискупа Рожмана и командата Словеначких домобранаца, бившег југословенског генерала, Лава Рупника. Добровољци и ДВЉ су помогли и омогућили долазак у Словенију, већ крајем 1944, војводе Ђујића и његових 5000 четника. Интервенцијом преко ранијег

главног немачког представника у Србији, Нојбахера, ДВЉ је издејствовао ослобођење из злогласног логора Дахау, патријарха Гаврила и владике Николаја, и њихов долазак у Словенију, да помогну остварењу плана. Послао је опет у Босну свог секретара Костића, да са Дражом усагласи детаље плана. Дража је пристао да Ђуришић са својим бројним људством и виђеним људима крене из Црне Горе у Словенију, али је овај самовљом подређених добио наводно Дражин телеграм, да дође њему у Босну. Ђуришић је пријатељски испратио Парезанина и добровољце пут Словеније да се врате у састав СДК, а сам са својима стигао до Драже. Овај га је осорно дочекао питањем: Ко те је звао и где си дошао у овај хаос и немаштину? Дух и морал око Драже био је слаб, а људство увелико да се осипа. Први га је напусти тзв. 'Српску ударни корпус', тј. Српска државна стража.

Дража и Ђуришић су се тешко завадили и овај одмах наставио да се самостално пробија пут Словеније. Запао је у ратне маказе, између усташа и партизана, изгубио знатан број збега од 20,000 људи. Посредством усташког савезника и црногорског сепаратисте, Секуле Дрљевића, предао се са остатком људства усташама, а ови их зверски поубијали. Од огромног збега у аустријски логор Ветриње, југослоенских националних снага које су се предале Енглезима и затражиле азил, једва су се 'дотетурали' њих мање око 700. А када су Енгези почели са вероломном предајом, њих су прве, не лажући да их возе у Италију, као нас остале – директно преко границе – изручили Титовим партизанима.

У даљим разговорама са Костићем, Дража је одлучио да у Словенију пошаље свог заменика, генерала Дамњановића, последњег шефа Недићевог кабинета, да ту обједини све већ присутне националне јединице и успостави директну радио везу са ДВЉ, али одбио да сам са људство уз њега у Босни, дође у Словенију, речима да још није време. По свему још увек је неосново мислио да ће се 'савезници' искрцати на Јадрану и баш њега усвојити за савезника. А у случају да се то не деси, намеравао је да се врати у Србију, јер је наседао гласинама из Озне, да га тамо народ жељно чека да их поведе против омраженог Тита. И тако се и одиграло. На граници Србије ухваћен је од Озне, затворен, суђен од КПЈ, незнано у кавим мукама осветнички погубљен, да му се и гроб не зна.

Дамњановић је дошао у Словенију и командно ујединио националистичке формације, али за стварање армије од 100,000 није било помена ни услова. ДВЉ је погинуо 23. априла на последњем путу да се договори са Патријархом и владиком Николајем о њиховом преласку у Швајцарску да тамо ухвате везу са 'савезницима' и обавесте их о плану. Словенчко национално веће и домобранци су се окупили у Љубљани да по плану прогласе слободну Словенију и позвали 3 добровољачка пука – који су се враћали после борби на реци Купи, где је требало да обезбеде прихват несрећног Ђуришићевог збега – да помогну у обезбеђењу Љубљане. Дамњановић није бринуо о остварењу плана. Одмах је са остатком подређених националних снага, већ концентрисаних близу Италије, (саобраћај западне Словеније са Љубљаном партизани раније пресекли), похрлио у

загрљај 'савезника' и првих дана маја 1945. прешао границу, где су их ови на лицу места разоружали и стрпали у војно-избегличке логоре средње Италије – Штаб СДК и добровољце у Форли, а остале у Чезену.

После вести о смрти ДВЉ, у словеначком месту, Постојни, (седишту Команде СДК) окупили су се ту затечени прваци Збора и изабрали за претседника Јашу В. Љотића (брата ДВЉ) и образовали Председништво. После тога уследио је рад заграничног Збора.

Изгледа асиметрично, да делатности отаџбинског Збора од 15 година дајемо много већи простор, а раду заграничног од 70, мањи. Разлог се може видети у напред изнесеном. У периоду матичног Збора, постављени су темељи целе наше 'политике', од нашег приступно-хришћанског 'погледа на свет', до начина сагледања и одбране суштинског народног интереса, угроженог и нападнутог од свемоћног страног фактора (НСП). Наведени су примери примене и 'одговора' поменутих начела на најзначајније изазове и догађања у Краљевини Југославији и под окупацијом, који доказују исправност наших оријентационих 'координата'. Задатак заграничног Збора је верност наслеђеној 'политици' и матичном народу у великим искушењима избеглиштва и расејања, 'обогаћењу' искуством живљења и делања у земљама матичних западних демократија.

У логорима Италије задржана су имена и структура војних формација, али се живот и рад брзо окретао стварности – активностима нормалног друштва. О детаљима живота у логорима постоји друга наша обимна литература. Наше је овде да прикажемо, на основу искуста у логорима Форли и Еболи, природу и дух наше шире заједнице која се ту стварала и сазревала, у припреми за живот и рад у избеглиштву и каснијем ширем расејању, почетно понела терет тог рада, покренула 'Искру', да га ускоро природном 'сменом генерација' у потпуности преузме.

Језгро су били добровољци које смо напред описали. Њихов дугорочан заједнички живот, борба и другарство, уплив 'везивних' служби, већ су од њих створили јединствену, убеђену, одлучну борбену заједницу, која је дубоко веровала (са гледишта најбољег народног добра и националног интереса) у исправност пута којим је ишла и борила се. Омладина Збора, спонтано поникла, је од почетка била аутономна (у Југославији – посебно име 'Бели орлови'), имала своје Старешинство и Савет; ширила идеје Покрета којим се одушевљавала и слушала и саветовала са његовим вођством. Када се у логорима почела да спрема за избеглиштво, те и формално организује, добровољци-незборачи, већ су се у највећем броју осећали зборашима и тражили да у организацију уђу. Временом су постали и већина у њој. Жеља покојног ДВЉ да зборачи у добровољцима треба да буду само 'квасац' који помаже да састојци 'ускисну' у (хомогено) тесто, испунила се. Даљи заједнички живот и рад у логорима само су продубили и раширили врлине добровољаштва, природно брисале све трагове разлика. Али заједница се дограђивала и ширила. Биле су ту, наше другарице-омладинке које су заједно са добровољцима пошле и избеглиштво; неговале нас и с љубављу лечиле као

Искра и њено...

самопрегорне болничарке и докторке. Затим наши старији другови збораши и старешине, а онда и читаве породице неких добровољаца. У заједничком животу такве заједнице рађале су се љубави, бракови, ново потомство, породична повезаност; стварала доживотна пријатељства и присно другарство. Постајали смо широка породична заједница, коју је матични Збор духоно и идејно задојио и у њу се утопио. Исељена је из више хиљада тог пространог логора Еболи са осталим националним снагама, с пролећа 1947, после 'савезничког' мира с Италијом у британску зону окупирана Немачке и расељена у више логора.

Чланови нашег Председништва, који нису могли даље из Немачке због година, окупили су се из неколико немачких логора у Минхену и покренули ову 'Искру'. Први и дугогодишњи њен уредник био је Ратко Парезанин. Материјалну основу за окупљање Председништва, њихово скромно издвајање (јер су били без других прихода) и покретања листа, створили су припадници горе описана шире заједница. Током 1948. увелико су се исељавали из Немачке, прво у Британију, на уговорене трогодишње, обавезно тешке радове, а углавном одатле, постепено у друге 'савезничке' земље и континенте.

Шта је инспирисало ове људе да самоиницијативно скупљају и временом створе велики средства, део њих одмах шаљу нашим у Немачку, а осатало подаре заграничном Покрету, где год се његови огранци налазе? Ми смо, после масакра 3000 добровољаца у Кочевју, у избеглиштво ушли преполовљени, али никад војнички и идејно побеђени. Наш дух и морал никад нису били већи. Дубоко смо веровали у исправност нашег пута и зато имали доказе. Тачно смо познавали свет у који улазимо и шта нас очекује. Нисмо наседали туђинској пропаганди. Били смо имуни за ине утицаје – тражили и бранили објективан народни интерес. Знали да се верност народу и његовом добру у туђини не могу одржати без сопствених средстава.

'Искра' је била гласило матичног Збора и стална веза наше духовно-политичке шире заједнице расејане по свету. Председништво је прво купило сопствену штампарију, а затим створило издавачко предузеће и штампала дела многих наших и других писаца и постало велико складиште књига. Најзад купило једносратно здање близу центра Минхена, ту све сместило и обављало друге своје послове. Искра је штампана у Минхен до краја 1988, све док је тамо и последњи члан Председништва (претходно су двојица 'ликвидирани' од Озне, Ратко Обрадовић и Јаша Љотић) био жив и било људи способних да је уређују. Пресељена је у Енглеску, компјутерски рађена и у формату часописа штампана у Бирмингему.

Карактер наше шире заједнице најбоље показују Сабори које смо раније одржавали сваке 4 године у разним земљама, окупљали и по више стотина представника из држава и континентата где су живели и на њима једни друге извештавали о протеклом раду и животу, а опште проблеме и иза-

зове, као и планове за будући рад, разматрали и решавали саборно, у најбољем домаћинско-породичном духу. Сретали смо се и задрагано поздрављали као браћа и сестре – род рођени.

Чему нас је доучило живљење у класичним, матичним демократијама?

Стекли смо неспорне потврде да је политичка демократија само наличје светског високог капитала, иза које се крију његове анонимне газде. Да у тој служби, капиталистичка демократија, није никакав лабав, благонаклон поредак, већ прецизно смишљен, строго хијерархијски, дисциплинован систем, у коме државне службе, привидно независне и слободне друштвене организације, јавне и тајне полуге, синхронизовано раде на остварењу њених капиталистичких, а не рекламираних, циљева. Да политичка демократија и у државама њеним центрима, као сада САД, пошто су у питању интереси светског (интернационалног) капитала, према народу и његовом добру, односе и делују као и у земљама периферне, увезене и наметнуте, 'демократије'. У САД, као – рецимо – Србији, постоје исте огромне разлике између врло богатих и много сиромашних; да исти степен сиромаштва постоји у обе државе – привид разлика је само у 'стандарду', мерен новцем. Сиромаш у САД са, провизорно, 250 долара месечно, може да купи исту 'корпу' услога и животних потребштина, као и његов 'парњак' у Србији, с провизорно, 50 евра. Веровати да је увезена 'демократија' ту да делује за добро народа и нације је штетна и наивна самообмана, јер – очигледно – то није њен циљ.

Нови светски поредак (НСП), последњи јуриш светског капитализма за преобликовање и освајање света, је толико развратно саморазголићен, да само треба не затварати очи (у страху или очајању) да се виде сва његова ђавоља и безобзирна недела од крвавих ратова, обојених револуција, потпаљивања расних, верских и грађанских разбојишта, масовне сеобе народа, до 'пресвлачења' некад хришћанске Европе, суверених држава и народа, у безоблично сивило 'ураниловке' народа, нација, раса, култура, вера и невера. За потребе капитала и тржишта употребљавају сва средства, од генетских промена природног биља и растиња, до стварања монструозних животињских врста. Нове генерације не знају укус и мирис сазрелог воћа и поврћа, јер зелено обраба – 'сазревају' у хладњачама супермаркета. Исто неукусно 'смеће' једе цео свет, од топле и сунчане Шпаније до тмурне и кишовите Британије. НСП је очигледно сукобљен са интересима слободних народа и суверених нација, па се против њега мудро бори или му се ропски предаје. Оба решења су излаз. Ми смо на страни народа и његовог и националног интереса а за отпор НСП-у. Али стварност говори: исход борбе је врло неизвесан, па је опасно НСП потценити, а његов противфронт у стварању (прерано) преценити. За борце против НСП (без обзира на исход) сигуран је мир њихове савести да су били на правој страни.

С обзиром на напред изнета уверења наше шире заграничне заједнице и усвојена гледишта матичног Збора и веру коју 'Искра', као њено гласило, 66 година доследно исповеда, давно смо закључили да она није биљка за страна поднебља, нити у њима може да опстане. Зато 'Искра' већ 25

година тражи људе у Србији који би њено наслеђе – не ради нас који одлазимо, већ добра народа – желели и могли да усвоје и неком савременом облику, шире и оплоде.

После 'отопљења' СРЈ према дијаспори, почели су да нам се јављају. Прво су нам се обраћали сарадници 'Отпора', који је амерички амбасадор у Хрватској са неким политичким групама из расејања, режирао. Када су увидели да ми нисмо ти, брзо су се хладили и отпадали.

Затим су дошли бар духовно–политички чистији и безазленији. С обзиром на економско стање у Србији, 'Искра' је била спремна да такву сарадњу, покушаје и конкретне пројекте материјално помогне и помагала је, увек претпостављајући да се ради о заједничкој 'општој ствари'. У првом случају после вишегодишње сарадње и заједничког рада, у који смо заиста уложили велика средства, партнери са друге стране су изненада цео подухват 'приватизовали'. У другом случају у коме су углавном учествовали разочарани 'отпадници' из првог покушаја, један чинбеник је директно проневерио отприлике трећину новца који је 'испарио' у првом случају. Трећи случај, у који је уложено нешто средстава, такође је окончан 'приватизацијом'.

Али 'семе' које је сејала 'Искра', поред горњег 'кукоља', пало је и на плодно тло. Самоиницијативно се појавио сајт 'Ново видело' на који су његови уредници одмах почели да преносе 'Искру', њена издања и изјаве о добровољцима, ЈНП Збору и другу сродну литературу. Данас је тај сајт сигурно најцелосније сабрана документација (архива) о раду, прошлости, мотивима и идејама поменутих. Врлина људи око сајта је да материјалну помоћ никад нису тражили ни очекивали, а кад је и најскромнија нуђена – одбијали.

Усхићена сајтом, 'Искра' је ступила у везу са широм заједницом окупљеном око сајта. Требало је од учинка 'Новог видела' искорачити у јавност и шири друштвени рад. Поред тога, отпочела је разговоре са другом широм заједницом чији сајт у свом програмском делу парафразира скоро у целости предратна 'Начела и смернице' ЈНП Збор. Ако је требало нешто усагласити, било је одговарајуће разумевање неких ставова. У паралелним дво–годишњим разговорима са обе заједнице, споразум је постигнут. Образовано је кровно правно тело и отпочео заједнички рад и очекивано уједињење обе заједнице. Са свеукупним наслеђем које им 'Искра' нуди јединство ће се спонтано остварити.

Шта је онда суштина наслеђе 'Искре' које сигурно уједињује?

Од наших наследника се само очекује да две оријентационе 'координате' здушно усвоје и примењују:

а) Окренути садашњици и будућности, истражују суштински и дугорочан народни и национални интерес, слободно од сваког страног утицаја, увезених и копираних духовно–политичких и привредних модела, са било које стране долазили – а онда његово прокламовање, срчана одбрана речју и делом и где је то могуће (и без власти) његово остваривање. Туђи модели нису сковани да живе – творе наш народни и национални интерес, већ средине из које су поникли.

б) Темелјно познавање 'страног фактора',

сада доминантног Новог светског поретка(НСП) и анализа сваког његовог корака, у последњем јуришу за освајање планете. НСП је очигледно непријатељ нашег народног и националног интереса, па се и мудра стратегија одбране од напада гради његовим суштинским познавањем.

Зашто је оваква општа оријентација спонтано уједињујућа? Зато што се не бави прошлошћу. Деоби, сукоби, острашћеност, итд. 'извиру' из онога што се већ догодило – и као вода под мостом – прошло. Изгубљене битке прошлости се не могу добити, али злурадо потсетћање на њих може да пробуди страсти. Ничију прошлост, политику, идеје, ставове, грешке, застрањења, дела или недела, нити брани нити напада, јер то просто није њен предмет ни циљ. Народни интрес тражи и брани на текућим и будућим 'горућим питањима' и изазовима, народа, па је и сваки успежан одговор посве нова, некопирана и непоновљена, оригинална 'политика'.

Тако је и са сарадницима на истом послу који му тренутно прилазе са нешто различитих позиција. Усвајање 'Искриних' 'координата' – ако лични интереси, суревњивост и амбиције нису у игри – они у тражењу народног интереса и његовој одбрани крећу са истог полазишта, па је логично, да ће им одговори и закључци бити блиски, ако не исти. Исти закључци бришу разлике, рађају једномислије, отварају пут општој слози. Потребна је само добра воља да се то спонтно сажимање призна и потврди.

'Искра' се последњих година окренула скоро 100% текућим 'горућим' питањима нашег народног и националног интереса, настојећи да укаже на 'лековите' и одбранбене одговоре на њих. Било све ређим (због нашег старења и одумирања) оригиналним написима из наше заједнице, било преносећи чланке наших родољубивих аналитичара и других објективних критичара. Код ових последњих могло је бити и нехотичних 'исклизнућа' (нека нам опросте – по нашој грешној оцени) кад год би излаз и 'лек' тражили у некој од 'удица' демократско–капиталистичког система – напр. 'демократским' изборима', јер они мењају појединце на власти, подобне и послушне, које је сам систем одабрао. А јаво није у таквим поједицима (они су последица), већ у систему који треба мењати.

Неко ће запитати зашто 'Искра' своје наслеђе нуди онима чије основни задатак није освртање на прошлост, њене проблеме, ничија лична одбрана, политика, идеологија, поступци..., већ тражење одговора на садашња и будућа 'горућа питања' народног и националног интереса и на томе градња нове самосвојне народне политике. Одговор је: 'Искра', њени покретачи, хришћански 'поглед на свет' и 'идеологија' претходних генерација, жртвена борба оних који су је надахнули и створили – никда нису били сами себи циљ, већ верни службеници матичног народа и његовог интереса. Задовољство угашене 'Искре' и нас који одлазимо, биће одговори наших наследника на тећуће народне недаће и изазове, засновни на њеном оријентационом полазишту, бити управо идентични одговорима матичног Збора у савременим условима.

Последњи уредник Искре
Владимир Д. Љотић

Русија је у рату који тражи јасну одбранбену стратегију

ПОТЦЕЊИВАЊЕ МОЋИ САД И ПРЕЦЕЊИВАЊЕ СВОЈЕ - ЈЕДНАКО СУ ОПАСНИ

Слушати професионалне либерале, исто као и професионалне патриоте, једноставно више није могуће

Признање да је терористички напад узрок рушења авиона, уз обустављање летова у Египат, веома су озбиљни моменти. Русија се налази у акутној фази конфронтације са Западом.

У суштини, ми се истовремено боримо на неколико фронтова. Негде побеђујемо, негде губимо. Невини људи из срушеног авиона над Синајем жртве су рата. Као и сви који су на Донбасу погинули. То су наше жртве. Наши непријатељи такође трпе губитке, често прилично сурове. Али ту постоји разлика: наши прави непријатељи ратују против нас *туђим рукама и плаћају животима плаћеника или обманутог топовског меса*, било да су то украјински нацисти или Исламска држава.

Отуда и неједнакост: нас погађају у живац, а сами иницијатори геополитичких напада на нас остају безбедни. *Американци уопште ничим не плаћају, Европљани – неким неугодностима повезаним са санкцијама против Русије, које делимично погађају и њих саме, и приливом миграната са експлодираног Блиског Истока, каквим су га учиниле САД.*

У ситуацији у којој се ми сада налазимо, постоји само један логичан пут – ка даљој ескалацији конфликта. **Док ми директно не дирамо САД, њих ништа не кошта да против нас хушкају све више и више нових марионета – разјарених, неурачунљивих, спремних да убијају, да дижу у ваздух и силују. Нас.**

РУСКО ДРУШТВО НЕМА ПОЈМА

Можда би руска власт и желела да отклони напетост, али то уопште није у интересу САД. Већ и само због тога све ће се само настављати. У вези с тим поставља се питање: да ли степен поимања од стране друштва одговара озбиљности изазова, тим истим изазовима?

Јасно је да људи који су путовали у Египат да се одмарају нису нарочито размишљали шта се дешава на Блиском Истоку и шта се дешава у Сирији, а шта се дешавало пре неку годину у Каиру. Они су погинули враћајући се са одмора иако су боравили на линији фронта. И, да власт није забранила, они би опет и поново, као омађијани, тежили да иду тамо, све до следећег авиона срушеног експлозивом исламита или неке друге ужасне трагедије.

То је дисонанца: Русија је у рату, а нас умирују неумштим и половичним алузијама и неубедљивом разблаженом пропагандом која уопште не води ка мобилизацији. Некоме изгледа да ми имамо проблем са економијом и животним стандардом, као и са неправдом у друштву. Све то постоји, али то није главно. **Главно је у томе што је друштво неупућено у ситуацију у којој се налази.**

Можда је једноставније управљати неразумним бићима која себи не постављају питања и хипнотисана су ситним проблемима из „света живота“.

Али сигурно је да се историја тако не гради. Још извесно време то може да потраје, али не нарочито дуго.

Мени се чини да треба сконцентрисати пажњу и напоре на то да се барем коректно опише постојећа ситуација, не журећи са оптужбама или предлагањем спасилачких планова. У друштву нема коректног и промишљеног разумевања главних стратешких питања:

S Ко су прави пријатељи и непријатељи Русије?
S Какво друштво изграђујемо и на којим идејама?

S Који модел прошлости (дакле, и будућности) прихватамо као нормативни?

S Како ћемо васпитавати елиту?

S Ко смо ми у етно–социолошком смислу (народ, нација, грађанско друштво, етнос)?

МОЖЕ СЕ ПРОГНОЗИРАТИ ПОГОРШАЊЕ

Не видим да се та питања игде постављају. Одмах се чује вика, сви су сигурни да само они знају правилан одговор и никога не желе да слушају. Најгласније вичу и негодују најиспразнији и опседнути.

Док још увек има времена (вероватно не тако много), **треба се потрудити и објаснити карту садашњости. Где смо? Ко смо? Какво је време у којем ми живимо?**

Својство је глупака да одговара пре постављеног питања и несумњиво зна одговор на свако питање. Све уобичајене идеологије су срушене. Слушати професионалне либерале, исто као и професионалне патриоте, једноставно више није могуће. А центар је почео да испушта несувисле звуке који имитирају људски говор.

Поновићу, можда је тако лакше, али у краткорочном периоду. Деца данашње елите нису способна да владају. **Последње позно–совјетске генерације, са њиховим грчевитим хватањем и вољом за власт, почињу да одлазе. Потомци ће брзо упропастити све што им је припало. Елиту треба васпитавати.**

Међутим, рат се води, а ми у њему учествујемо на најдиректнији начин. У Донбасу ништа није одлучено. Нимало није лако изаћи на крају са Сиријом, јер са оне стране, против нашег Асада, **играју не само Исламска држава него и Вашингтон и његови савезници из НАТО.**

Дакле, може се прогноzirати само погоршање ситуације: нема никакве шансе да ће се све само по себи разрешити. Разуме се да ни на Западу уопште није све сјајно, али и **потцењивати моћ све слабијег гиганта такође је опасно и непромишљено, као и прецењивање својих снага.**

Понешто смо урадили добро (Крим је почетак обнављања Новорусије). Међутим, то је процес, а, ако не доведемо до краја низ стратешких линија, мораћемо троструко да платимо. Тим пре што много тога нисмо завршили остављајући га у лебдећем положају.

Факти, 10.11.2015.

АЛЕКСАНДАР ДУГИН

СВЕ ШТО СЕ ДОГАЂА ВАН ЕВРОПЕ И САД КАО ДА НИЈЕ ВАЖНО

Трећи светски рат је увелико почео, само што су смрт и разарања била „тамо далеко“, по неким егзотичним пустињама (а не по европским булеварима).

Све што се догађа ван Европе и Сједињених америчких држава као да и није важно, ни присутно у животима господара света. Зато је толико болно и шокантно за просечног Евро-Американца кад види крв и чује експлозије по Паризу, Њујорку, Лондону... Томе се баш и није надао.

А Трећи светски рат је почео (у пуном смислу речи) још тамо у новембру 1989. године, рушењем „Берлинског зида“, демонтирањем „зле совјетске империје“, неочекиваним уједињењем Немачке и Европе, увођењем глобалних медија, почетком даноноћног рада хипнотичке „чаробне фруле“ МТВ-а и лаком (без капи крви) победом либералног и капиталистичког Запада над економски и психолошки исцрпљеним, демотивисаним и дезоријентисаним, трагично анахроним и клонулим европским Истоком...

Супериорна и у популарну културу маскирана идеологија „глобализације“ и наводно „отвореног друштва“ (по Поперовом моделу) извели су прави „блиц-криг“ и напосто почистили немоћног и изненађеног противника са лица земље. Попут Гудеријанових тенкова с почетка оног претходног великог рата, падале су, једна за другим, границе и државе, градови и касарне, идеологије и културне политике, суверенитет и „народне одбране“, све армије и сваки отпор (попут дешавања у Белгији, Француској, Грчкој, Југославији... шездесет година пре тога) света с оне стране „гвоздене завесе“.

Овај ратни поход (у свим димензијама деловања способнијег и боље припремљеног) Запада на Исток је био толико успешан и брз да скоро нико није ни приметио да им се десио рат (и, многим, пораз). Као у оном мађионичарском трику, кад брзо и снажно извучете столњак, па све посуде и сво посуђе, чаше и вазе остану целе на столу (не проспе се ни кап, а због довољно снажног и вештог потеза извођача ове ефектне инсценације).

После првих победа, уследио је даљи наставак окупационе стратегије. Уместо бомба, гладна и сирота Источна Европа је засипана бананама и чоколадама, музиком и новцем, кабловском телевизијом и идејом блиског (демократског, капиталистичког и глобалистичког) раја у сасвим непосредној будућности.

сти.

Светлости, сјаја и слободе жедни народи у сивом комунистичком капуту су просто усисавали непријатељску пропаганду у себе и претварали се у мале и глупичасте „тројанске коње“ најновије генерације.

Удица је дефинитивно и неповратно загрижена и почела је следећа фаза извлачења уловљене сомовине на рибарски брод. Мреже уловљених душа су, пуне до пуцања, вађене из источноевропских људских рибњака – до њиховог коначног опустошења.

Русији (главном циљу читаве акције) је нуђено шарено НИШТА, заузврат, за њену душу, рудна богатства, научнике, православну веру у Бога, бескрајни Сибир, империјални код... Организована су безбројна „научна предавања“ и приказани дирљиви документарни филмови, издате бројне публикације и књиге на паклену тему Гулага и Соловецких острва, стаљинистичког помора и окупационих концентрационих логора, неизбројивих комунистичких злочина совјетског режима (кога је тај исти Запад и довео на власт).

Ново зло је лукаво преузимало робове старог зла (које је даноноћно представљано и показивано у свој његовој страхоти). Крвави систем, довежен 1917-те у запечаћеним вагонима (са Лењином, Троцким и њиховим сарадницима) у Русију, сада је критикован и склањан у депо историје само да би неприметно („да се Власи не досете“) био замењен новим антируским, једнако вампирским системом – само сада вешто упакованим у шарене, новогодишње пакете са све машиницом и честитком приде.

Русија је здушно одбацивала петокраку, срп & чекић, комсомолске задруге, деградирани и у пракси још одавно поражени идеал „пролетера“ и „радничке класе“, старе речи оне претећиме химне и **ВЕЛИКИ ДЕО СВОЈЕ ТЕРИТОРИЈЕ И ДРЖАВНЕ СУВЕРЕНОСТИ ЗАРАД ФОРМАЛНОГ ПРИВИДА НАЦИОНАЛНЕ ОБНОВЕ, ПУНИХ РАФОВА У СУПЕРМАРКЕТИМА, ПОЗЛАЊЕНИХ ЦАРСКИХ ОРЛОВА И ПОНОВО ШТАМПАНЕ ЗАБРАЊЕНЕ (БЕЛОГАРДЕЈСКЕ И ДИСИДЕНТСКЕ) ЛИТЕРАТУРЕ.**

Почела је неспутана **ВЛАСТ НОВЦА**, јединог божанства миленијумских, транзиционих времена.

Зарђале фабрике, лош дизајн и безлична конфекција су замењени „слободним медијима“, бруталном „тржишном утакмицом“ и

Све што се...

подивљалом корупцијом на свим нивоима. Црква и непокорни интелектуалци су рушени и морално дискредитовани пропагандним акцијама и медијским аферама о њиховом наводном припадништву доскора свемоћној тајној полицији (страшном Ка-Ге-Бе-у). Они које нису успели да тако сруше и униште њихов непожељни јавни утицај, проглашени су фашистима, антисемитима, реакционарима, лудацима, педофилима, религиозним фанатичима... већ по потреби.

На власти су се смењивали „гори од горега“ (издајник Горбачов и корумпирани Јељцин) и све је деловало „скоро па готово“: скувано и припремљено за коначни обрачун („final solution“) са слободарским духом руске идеје и вековним идеалима и духовним вредностима руског народа...

На другој страни су, опет, рађене пропагандне операције најширег обима инстант-увођења новоуспостављеног матрикса (наивне, на све спремне човеколике овчице испраних мозга, храњене на медијским појилима „пожељних, политички-коректних вредности“). Разочарани и цивилизацијски дезоријентисани људи са рушевина комунистичких лажи & илузија су (преко све моћнијих и утицајнијих глобалних медија) лоботомирани и дресирани за ново, још много страшније и горе ропство од оног из кога су управо изашли.

На некој трећој страни исте операције „освајања света“ се покрећу тенкови, полећу авиони и јуре ракете са смртоносним пуњењем. А испред те моћне ратне скаламерије обавезно иде њена пропагандна претходница (попут „овна“ у средњовековним опсадама), која сваког противника унапред проглашава диктатором, отелотворењем зла, монструмом и злочинцем сличним ђаволу из хришћанског поимања света.

И све се то догађа у далеким пустињама некадашње Персије (сада Ирака и, потенцијално, ускоро–Ирана). Стотине хиљада војника и цивила умире у ужареном тренутку смртоносних налета моћног оружја најсавременије ратне технологије. Читаве армије умиру без прилике да испале иједан метак, затрпане песком у заједничкој гробници своје трагичне, добро испланиране и, показало се, неизбежне судбине.

Масовне убице уредно проливају крокодилске сузе и лицемерно наричу над „жртвама рата“, а најстрашнија диктатура долази да „ослободи“ мале (а нафтом и гасом богате) народе Азије и Африке (фамозно „афричко пролеће“).

У Европи се, за то време, укидају националне валуте и замком „Европске Уније“ руше

државни суверенитети и границе. Све постаје ЈЕДНО, строго контролисано и све мање слободно (као у Замјатиновој, Хакслијевој и Орвеловој антиутопији).

Све године постају једна те иста–она безвремена и свевремена „1984–та“, а наша планета постаје тако налик на мрачну „Животињску фарму“ са упозоравајућих полица визионарске књижевности човечанства.

Хришћанство и национализам оних непожељних народа (неким другим народима се слободно допушта чак и шовинистичко дивљање) се нападају из свих медијских оружја и проглашавају грехом и злочинем.

А са Југославијом креће и нова фаза „напада на Исток“ („Drang nach Osten“) – и проба деловања ратних разарања на размажене и осетљиве европске (мало)грађанске очи и уши.

Сви знамо како се одвијала „операција Југославија“. Институционално чедо Запада (кроз договоре у Версају и на Јалти), ова артифицијелна, политички исконструисана балканска (франкенштајновски скрпљена) држава је дословно уништена и развањена, ласерском прецизношћу и нељудском неумољивошћу без примера у новијој историји.

Жртве су, алхемијски вешто, постале „геноцидни злочинци“, сатански бездушно је заборављен милионски јасеновачки град мртвих (и побијених Срба), а, уместо тога, успостављена је читава новокомпонована митологија и топографија злочина (Вуковар, Овчара, Дубровник, Сарајево, Сребреница...). Организован је револуционарни Хашки трибунал, а само један народ је оптужен за сво зло које се у међувремену издогађало у овој високобуџетној холивудској продукцији.

Затим следи (као ново поглавље исте операције) отварање „косовског питања“, НАТО бомбардовање (где су све земље Алијансе морале да, баш као на „црној миси“, пролију невину крв), ван граница Југославије организована Петооктобарска смена власти, одвођење председника Милошевића (и српских ратних генерала) у Хаг, убиство недовољно кооперативног премијера Ђинђића, одвајање Црне Горе и морске обале од матице, па онда и економско и сваковрсно уништење те још преостале, умањене Југославије и њено формално преименовање у „Србију“ (без трунке суверености и ма каквог права одлучивања)...

Све су то симултане стратешке операције, испланиране до најситнијих детаља (укључујући ту и одговарајући избор добитника Нобелове награде за мир и књижевност, али и свих других значајних глобалних признања)...

Али се, на изненађење свих, дословно

МРАЧНА СЛИКА БЕЗБЕДНОСНИХ СЛУЖБИ У СРБИЈИ

Ову, крајње мрачну слику обавештајних и безбедносних служби у Србији данас у једном од ретких појављивања у јавности износи један од најбољих познавалаца питања безбедности на овим просторима, некадашњи припадник Контраобавештајне службе Војске Србије који је током НАТО агресије на СРЈ обављао дужност шефа Војне безбедности Приштинског корпуса, Стеван Ђуровић.

Где су војне, али и цивилне службе данас?

Војне и све друге службе данас су, као годинама пре тога, у функцији дневне политике и заштити лика и дела „владара” који одлучују о животу и смрти. У структурама служби има веома квалитетних и људи и оперативаца, али су на споредним колосецима. На избор кадра пре свега руководећег није на првом месту стручност, искуство и показани резултати, него страначка припадност, родбинске и територијалне везе, слепо извршавање налога, прихватљивост за страни фактор. Војне службе су кадровски сведене на најнижи могући ниво постојања, материјално су скромно опремљене. Ми данас немамо директно присуство припадника служби у јединицама Војске”, а са структурама војне полиције су на протоколарном и дописном нивоу. Службе су маргинализоване и отуђене.

Шта највише замерате данашњој поставци војних служби безбедности?

Највећа замерка јесте што се професионално не баве послом који је, уколико се ради по важећој законској регулативи, чистан и немерљиво користан за систем одбране и безбедности земље. Зато што се својим ангажовањем не штити држава, него појединац ма ко он био и његова функција. Зато што знају да ћуте о тешким криминалним делима, шпијунажи, вршљању страних агената и њиховог инсталирања у структурама власти зарад ситних појединачних привилегија, чина, функције неког мањег материјалног добра.

Зато што се ни пре, као ни данас није појавио неки високопозициони припадник службе који из моралних разлога брани народ и државу. Зато што због неке привилегије појединаца на руководећим местима страда честита, пожртвована, способна и земљи одана већина.

Шта може бити последица такве ситуације?

Већ јесте последица чињеница да је у току стварање новог пројекта велике исламске државе на простору Балкана.

Колико је извесно функционисање Заједнице српских општина?

То је шарена лажа којом варамо сопствени народ већ две године, а сада је ваљда свима јасно да било какву надлежност те заједнице мора да одобри и верификује Скупштина Косова. На Космету под окриљем међународних институција живи око 50.000 терориста који су учествовали у ратним сукобима. Они су инсталирани у органима власти, а редовно се регрутују и обучавају нови контингенти. Космет је место логистике, обучавања и регрутовања оних који изводе терористичке акције на свим правцима у непосредном окружењу.

Ко стоји иза тог пројекта?

То је пројекат чији је аутор Америка која се преко те творевине и избегличке инвазије обрачунава са Европом, а ми смо као и увек само колатерална штета. У тој пројектованој исламској држави без доласка било кога са стране, у овом тренутку је најмање 100.000 оних који су учествовали и окрварили руке у ратним сукобима на простору бивше Југославије. Они су ту око нас и међу нама. Уосталом, највећи број регрутовања за борбу за такозвану Исламску државу на истоку је с простора КиМ и БиХ где су носиоци већ „доказани борци”. Нове снаге које се регрутују више на материјалној основи него на идеолошкој.

На ком простору би се тај држава направила?

У првој фази, у велику исламску државу би ушао простор такозване Јањине у Грчкој, Илирије у Македонији, Дарданије у Србији, Малесије у Црној Гори, Рашка област, већи део не само федерације БиХ, него и делови Републике Српске. У другој фази те границе би се шириле према дубини територија помених држава и закачили простор Бугарске и Хрватске.

Зар је могуће да то безбедносне службе не виде?

Мислим да све службе у региону имају јако слаб увид у то ко је све организовао, ко је био и још је на Блиском истоку у делу који контролише Исламска држава. На то указује чињеница да нигде нема конкретно предузетих мера. Ако држава Србија зна да је било који број наших држављана учествовао у ратним сукобима, јавност не зна да је било ко због тога процеуиран.

А зашто би морала да зна?

Мрачна слика...

Зато што у Србији данас има много безбедоносних ризика о којима се свесно ћути, прикривају се често јавно испољени показатељи, сервирају се лажи и полуистине јавном мњењу које је истовремено у функцији оних који обмањују грађане ове земље.

На шта тачно мислите?

Ако вам званичници с позиције власти кажу да смо ми земља која нема непријатеља, да смо безбедни кад је тероризам у питању, да имамо апсолутну контролу над границама и протоком људи, оружја и свега другог, онда вам не говоре истину. Данас, када је тероризам у питању, нису безбедне ни најмоћније земље света – САД, Русија или Кина, а ми по званичним саопштењима јесмо. Значи, ту неко дебело заобилази истину.

Зар Војска Србије није довољно јак фактор да то спречи?

Унижена, сведена на мизерно бројно стање, технички инфериорна, недовољно обучена, кадровски контролисана Војска Србије данас не представља, сходно безбедносним ризицима, снагу која може одговарајуће да реагује у датом моменту и представља фактор одвраћања и сигурности. Рецимо, део границе према Македонији и административне линије према КиМ данас обезбеђују снаге једне бригаде по дубини, нешто мање снаге размештене по базама, снаге МУП-а, а не тако давно тај исти простор је обезбеђивало пет бригада на дубинском обезбеђењу, бројније граничне јединице и бројније снаге МУП-а. Баналан пример који даје одговор на многа питања јесте да један од кључних услова постављања на високе руководеће функције у војсци јесте познавање енглеског језика боље него матерњег и страначка припадност.

Контраобавештајац на окупираним територијама **Стеван Ђуровић** је рођен је 1958. године у селу Враговац, у општини Пећ. Војну академију је завршио 1981. године, а највиши степен војног образовања, Школу националне одбране, завршио је 2001. Током сукоба Војске Југославије с албанским терористима, а затим и агресије на СРЈ 1999. године, радио је у Контраобавештајној служби на подручју Косова и Метохије и потом је преузео дужност начелника безбедности Приштинског корпуса. По измештању Војске с територије Космета, обављао је више дужности, а у периоду од 2006. до 2009. године је као професор Високих војних студија, предавао више предмета из области безбедности. Из војске је, и поред највиших препорука за унапређење, отишао у пензију у чину пуковника.

Вести / СИЕМ

Ђ. Баровић

Све што се...

ниоткуда – на јавној сцени (своје земље, па затим и целог света) појавио Владимир Путин, као кост у грлу прождирача света.

Након напорних година припреме за могућност иоле озбиљнијег отпора, путиновска Русија се нагло и неустрашиво усправила, показујући зубе већ од лаких победа отромбољеним освајачима.

И, све од тада, понавља се и умножава очајнички вапај нових декадентних Римљана (осуђених на неизбежну пропаст): „Картагина мора бити уништена”!

Али се нови Ханибал (једина нада слободног света), са својим оклопним слоновима и ракетним медведима не да тако лако уплашити, нити зауставити.

Прве контра–офанзиве „друге стране” у овом светском рату се догађају на Криму и у Новорусији, а убрзо затим и у Сирији.

Почео је пад новог европског Рајха, уз неизбежни распад и доскора свемоћне америчке империје зла.

Живи били, па видели.

П. С.

У међувремену се догађају језиве сцене распаљеног тероризма на свим меридијанима медијима умрежене планете. Не само по азијским и афричким пустарама и стратиштима.

Они који су отворили Пандорину кутију безумног и неконтролисаног убијања сада постају жртве сопственог ризичног, неодговорног експеримента. А знамо како је прошао луди доктор Франкенштајн у сусрету са својим распомаљеним чедом.

ФБР, 14.11.2015.

Драгослав Бокан

За ФБР приредила Биљана Диковић
(Подвукла – Искра)

Коментар Искре

Слажемо се са напред написаним нашег пријатеља г. Бокана, осим његовог еуфоричног краја, уобичајене грешке – ‘превага жеље над стварношћу’ – неких родољубивих аналитичара. Али нека аутор не верује нама, неке погледа у овој Искри напис познатог руског мислиоца и аналитичара Александра Дугина, који сматра једнако опасним потцењивање непријатеља, колико и прецењивање сопственог умећа и могућности; прерано отписивање моћи САД, те најава још далеко од известне победе Путинове Русије.

Владимир Путин о духовној разлици Русије и Запада...

НАШ ПОГЛЕДА НА СВЕТ: БОЖАНСКО НАЧЕЛО, ДОБРО И ЗЛО, ЈЕДНАКОСТ ПРЕД БОГОМ - А ЗАПАДА: ПРОФИТ, ПРАГМАТИКА, МЕСИЈАНСТВО

„Русија има све шансе да буде један од лидера у свету будућности”

Председник Русије Владимир Путин уверен је да су САД обмањивале Руску Федерацију и цео свет када су говориле о нуклеарној претњи из Ирана. „Пре неки дан извршена су прва тестирања противракетне одбране САД у Европи. Шта то значи? То значи да смо ми, када смо се расправљали с нашим америчким партнерима, били у праву. Нас, па и цео свет, још једном су покушали да доведу у заблуду, а да кажем простије – обмањивали”, изјавио је шеф руске државе на заседању Међународног дискусионог клуба Валдај.

Према Путиновом мишљењу, **„не ради се само о хипотетичкој нуклеарној претњи, које никада није ни било, ради се о покушају да се наруши стратешки баланс, да се промени однос снага у своју корист, и то не на начин да се просто доминира, већ да се има могућност да се сопствена воља намеће свима – и својим геополитичким конкурентима, па и, мислим, својим савезницима”**.

„То је изузетно опасан сценарио развоја догађаја, штетан за све, укључујући, по мом мишљењу, саме Сједињене Државе”, изјавио је руски лидер. Он је објаснио да је **„обуздавајући фактор нуклеарног оружја почео да се девалвира, код неких се чак појавила илузија да је у светском конфликту поново достижна победа једне стране без неповратних, неприхватљивих, како кажу стручњаци, последица по победника, ако ће победника уопште и бити”**.

Шеф руске државе је нагласио да се у последњих **„четврт века праг примене силе очигледно смањило”**. Путин је истакао да је под изговором постојања нуклеарне претње из Ирана **„срушен темељ савремене међународне безбедности – споразум о ограничавању противракетне одбране”**. „САД су га напустиле једнострано. Данас је ирански нуклеарни проблем решен – **никакве претње од стране Ирана није било, као што смо говорили, нити је има**”, подсетио је председник РФ. Према његовом мишљењу, **„разлог који је наводно подстакао америчке партнере да граде систем противракетне одбране је нестао и с правом смо могли да очекујемо да ће и рад на развоју противракетне одбране САД престати”**. „А шта се заправо догађа? Ништа такво се не догађа, обрнуто, све се наставља”, нагласио је руски лидер.

НЕ СМЕМО ДА КОРИСТИМО ТЕРОРИСТЕ

Путин је упозорио друге земље да не користе терористе за постизање својих циљева. **„Увек је тешко водити двоструку игру”**, казао је он. „Јавно говорити о борби против терориста и истовремено

покушавати да се део њих користи за постављање фигура на блискоисточној табли у складу са својим интересима”, нагласио је он. **„Немогуће је постићи успех у борби против терористи ако се део њих користи као „ован” за свргавање неподобних режима”**, сматра Путин. „После не можеш да се отарасиш тих терориста”, казао је председник Русије. „То је само **илузија да се с њима може изаћи на крај, уклонити их са власти, договорити се некако**”, додао је он. Путин је као пример навео ситуацију у Либији. „Надајмо се да ће нова влада успети да стабилизује ситуацију, али то није сигурно”, казао је он и апеловао на све да подрже те напоре.

Руски председник је напоменуо да се ситуација на Блиском Истоку на плану тероризма погоршавала свих последњих година. **„Оружје које је давано такозваној умереној опозицији неизбежно је доспевало у руке терористичких организација”**, казао је он. „Некада су они прелазили (на страну екстремиста) у великим групама, што се каже, уз музику и са оркестром”, истакао је председник Русије.

Путин је упозорио на **неуправљиво надметање између држава, које може бити погубно за свет** и довести до нове рунде трке у наоружању. Руски председник је истакао да је завршетак хладног рата означио крај идеолошке борбе, „али је основ за спорове и геополитичке размирице још увек присутан”. „Све државе увек имају и имаће понекад различите интересе, а развој светске историје увек је пратило надметање великих сила и њихових савеза. По мом мишљењу, то је апсолутно нормално. Најважније је да се то надметање одвија у оквиру дефинисаних политичких, правних и моралних норми и правила. У супротном ће супарништво, сукоб интереса, пратити оштре кризе и драматично погоршања”, указао је Путин. Председник Русије је подсетио да су **„покушаји да се свим средствима прогура модел једностране доминације довели до уздрмавања система међународног права и глобалног одлучивања”**. „А то значи да надметање – политичко, економско и војно – може да измакне контроли”, казао је он.

Према његовим речима, за сферу међународне безбедности то неуправљиво надметање може да означи пораст броја локалних сукоба, нарочито у пограничним регијама, где се сукобљавају интереси великих сила и савеза. „То би вероватно био и крај система неширења оружја за масовно уништавање, што сматрам изузетно опасним. И резултат тога би била – нова рунда трке у наоружању”, закључио је Путин.

УТИЦАЈ СВЕТСКЕ ЕКОНОМИЈЕ НА БЕЗБЕДНОСТ

Путин је уверен да формирање економских блокова путем успостављања доминације најјачег

Наш поглед...

играча неће учинити свет безбеднијим. „Процес формирања таквих структура (економских блокова) одвија се малтене у складу с правилима конспирације. **Задатак је јасан – преформатирати светску привреду тако да се извлачи још већа рента из своје доминације и ширења својих стандарда уређења односа у економској, трговинској и техничкој сфери**”, истакао је он. „**Формирање економских блокова путем наметања услова од стране најјачег играча неће учинити свет безбеднијим**”. Председник Русије је додао да ће то „само поставити темпирану бомбу, и бити полигон за будуће сукобе”.

Путин је истакао да у Светској трговинској организација, упркос постојећим проблемима, треба тражити компромисе, зато што само они „могу да створе дугорочан систем односа”. Он је додао да, ако се покуша да се заобиђе забринутост појединих земаља, она неће нестати и пре или касније ће се манифестовати.

Шеф руске државе је истакао да Русија нема такав приступ. „**Приликом формирања Евроазијског економског савеза покушавамо да изградимо односе с нашим партнерима између осталог у оквиру кинеске иницијативе Економски пут свиле. Ми активно и на апсолутно равноправној основи радимо у оквиру БРИКС, Азијско-пацифичке економске сарадње и „двадесеторке”, нагласио је он.**

Путин је изјавио да земље које објављују економске ратове због својих економских интереса поступају са другима не као са својим савезницима, већ вазалима. „Усудићу се да питам – да ли се тако поступа са савезницима?”, казао је он. „Не. Тако се поступа са вазалима који су се усудили да делују на своју руку. Они се кажњавају због лошег понашања”.

Говорећи о ратовима санкцијама, шеф руске државе је истакао да су они већ постали реалност савремене глобалне економије и „печат” у медијима. Санкције се често користе као инструмент нелојалне конкуренције, за потискивање или уклањање конкурената с тржишта, додао је он. Он је као пример навео америчке казне европским компанијама. „Користе се измишљени поводи. **Оштро се кажњавају они који се осмеле да прекрше једностране америчке санкције**”, констатовао је он. Између осталог, Путин се присетио казне у висини 8,9 милијарди долара једној француској банци и низа других случајева.

Русију – како је нагласио – не брине приближавање „демократије” њеним границама, већ – приближавање војне инфраструктуре НАТО. „Зар смо ми против приближавања демократије нашим границама? Зар ви под демократијом имате у виду приближавање НАТО нашим границама? **Каква је то уопште демократија? НАТО је војни блок.** Нас не брине приближавање демократије нашим границама. Нас забрињава приближавање војне инфраструктуре НАТО нашим границама?”

НЕ СМЕМО ДЕЛИТИ СИРИЈУ

Руски лидер је говорио посебно о Сирији и упозорио да би подела те земље била најлошије решење јер би била узрок трајних конфликата на Блиском Истоку. Путин је оценио да заједничка дејства руске авијације и сиријске армије већ дају резултате, али да терористи још нису побеђени. „**Стиче се утисак да је код припадника Исламске државе у Сирији нагомилано све оружје са Блиског Истока. Зато је питање: како се то оружје нашло у њиховим рукама. За такву количину оружја потребан је огроман новац. Одакле толики новац?**”

Председник РФ је посебно истакао да се Русија не бори против избора украјинског народа већ против насилне смене власти у тој земљи: „Ми прихватимо сваки избор украјинског народа. То је за нас братска земља, то је за нас братски народ. Ја уопште не правим никакву разлику између Руса и Украјинаца. Али ми смо против такве форме смене власти. Таква смена власти је лоша, ма где у свету да се догоди, а на постсовјетском простору је апсолутно неприхватљива. И зато што у многим републикама СССР још нема традиција државности и нису формиран стабилни политички системи. Зато се мора чувати оно што постоји”.

Путин је, на крају иступања пред Валдајским дискусионим клубом, подвукао: „Русија има све шансе да буде један од лидера у свету будућности”.

У чему је разлика између Русије и Запада, било је једно од питања постављених Владимиру Путину у међународном Валдајском дискусионом клубу. Његов одговор је био (не)очекиван: „**У основи нашег погледа на свет лежи представа о добру и злу, о вишим силама, о Божанском начелу. А у основи западног мишљења су – профит и прагматика**”. Одмах у наставку – имајући у виду САД – додао је: „**Када у темељи-ма данашње политике леже одређено месијанство и екслузивност – тешко је водити дијалог пристајући на те позиције јер би то било напуштање наших традиционалних вредности у чијој основи лежи равноправност свих људи пред Створитељом**”.

Путин је ипак нагласио да се – и у таквим условима – могу тражити додирне тачке и да ће се Русија тако понашати. Тема овогодишње Валдајске дискусије имала је више него симболичан назив „Рат и мир”, а Путин о њој – по оцени московског политичког аналитичара Петра Аكوпова – није говорио као неко ко са стране процењује (тешке) последице, већ као државник који учествује геополитичком рвању. Зато је и упозорио друге учеснике, поготово оне на Западу: „Мене су пре 50 година лењинградске улице научиле правилу: ако си у опасности – ударај први”. Притом је, нагласивши да се то односи на терористичку претњу са Блиског истока, прецизирао да је боље (против ње) ратовати на туђој него на својој територији, не чекајући да терористи дођу у Русију.

23.10.2015.
(Подвукла – Искра)

Факти

Шта је ттип и зашто му се треба супротставити?

БУЋЕЊЕ ЕВРОПЕ И ПРОТЕСТИ ПРОТИВ

Јучерашњи (10.10.2015) протест против злогласног ТТИП-а у Берлину био је највећи догађај у Еуропи, не само јучерашњег дана већ вјеројатно и цијеле ове године, самим тиме требао је бити и највећа еуропска вијест данас. Требао је бити праћен „из минуте у минуту“, камере су требале путем националних телевизија преносити уживо слике из Берлина, **да сви виде што народ Европе мисли о контроверзном споразуму о слободној трговини између САД-а и Европе** којиме би, ако до његовог потписивања дође, демократија какву је данас знамо, мада није идеална, престала постојати, а **главну ријеч водиле би гигантске транснационалне корпорације.**

Зашто онда јучерашњи скуп у Берлину, на којем се окупило више хиљада људи, није данас ударна вијест у свим медијима? Зашто се о јучерашњем скупу не пише данас као о нечем о чему ће се причати још годинама? Очито сви они који имају логику и капацитете да покрију овај скуп онако како је требао бити покривен заправо желе да се о том скупу зна што мање. Подржавају ли стога исти ТТИП? Не нужно, вјеројатно су крајње индиферентни, али **они који медијске операције финансирају итекако подржавају ТТИП и то је крај приче.** Немојмо се стога медијском шутњом више ни бавити, бавимо се величанственим догађајем који се јучер збио на улицама Берлина.

Но, прије него кренемо, **знате ли уопће што је ТТИП?** Већина је до сада вјеројатно већ нешто, или подоста, чула о овом пројекту. Споменимо прије свега његову најконтроверзнију страну – **тајан је, односно требао је бити тајан.** За ТТИП (кратица за Трансатлантско Трговинско и Инвестицијско Партнерство) знамо захваљујући организацији WikiLeaks која је објавила да се о овом пројекту већ дуље вријеме преговара на релацији између Вашингтона и Брисела.

Што би се заправо десило када би еуропски лидери потписали ТТИП? **Они тврде да би то повећало економску добит (вјеројатно и би, али за кога?), но у стварности би се сујавио у којем живимо поприлично промијенио.** Данас су легитимне државне власти (мада су често корумпиране, нарочито у овом дијелу Европе) ипак још увијек изнад захтјева и интереса корпорација. Но, **потписивањем ТТИП-а корпорације би постале моћније, биле би „изнад демократије“, не би их се више могло санкционирати, штовише, оне би могле санкционирати и кажњавати државе (!).** Говоримо о бруталној либерализацији тржишта и потпуном укидању највеће вриједности која у Еуропи још увијек имамо, социјалне државе.

Касније у тексту ћемо се осврнути на поједине разлоге зашто је ТТИП толико опасан по Еуропу, вратимо се сада у Берлин.

Стотине хиљада на улицама Берлина

Велик скуп у главном граду Њемачке организирали су активисти из низа политичких skupина – од радничких синдиката, организација за заштиту околиша, хуманитарних организација до опозицијских политичких странака.

Скуп је започео код главног жељезничке станице те је тамо кренуо марш према згради парламента. Према ријечима организатора окупило се преко 250,000 људи. Полиција пак даје (очекивано), конзервативније бројке те наводе како је на јучерашњем скупу било назочно око 150,000 људи. Ако између ове двије тврдње узмемо „златну средину“, у Берлину се вјеројатно окупило око 200,000 просвједника, што је изузетан број уколико се узме у обзир да донедавно нитко није ни знао што је заправо ТТИП.

Просвједници су гласно марширали према згради парламента носећи бројне транспаренте попут „Да, можемо зауставити ТТИП“. Једна skupина је чак вукла са собом и великог дрвеног коња успоређујући тиме ТТИП с Тројанским коњем. „Ово је највећи просвјед у Њемачкој у дуго, дуго времена“, рекао је један од организатора, Кристоф Баутз.

Скуп је осигуравало око 1,000 припадника снага сигурности, но нису забиљежени инциденти. Јучерашњи скуп у Берлину показује како су грађани Европе спремни и на улицама захтијевати одбацивање ТТИП-а, а не само путем онлајн петиције коју су до сада већ потписали милијуни.

Овакви скупови можда сами по себи неће спријечити потписивање ТТИП-а, али ће довести до тога да ће све већи број грађана Европе чути за ТТИП и сазнати о чему се заправо ради. Медијска блокада је, очекивано, чврста, али није непробојна – без обзира колико се јучерашњи скуп у Берлину и сличне анти-ТТИП акције настојало скривати од очију јавности, информација ипак до људи долази, а канали су бројни.

Што би ТТИП значео за животе грађана Европе?

Осврнимо се сада мало на саму есенцију ТТИП-а. Зашто је он заправо толико лош?

Уговором би се кренуло у напад на јавне службе. ТТИП би „отворио“ еуропски здравствени сујави, образовање, па чак и опскрбу водом, приватним компанијама – точније, америчким приватним компанијама. Другим ријечима, ствари које данас још увијек узимамо „здроаво за готово“, у блиској будућности би могле бити под пуном и чврстом контролом

Буђење Европе...

америчке корпоративне капиталистичке класе.

У самим преговорима се народима Европе лаже. Тако је Еуропска Комисија прво тврдила како јавне службе неће бити везане уз ТТИП да би касније британски министар трговине, Лорд Ливингстон, признао како су јавне службе ипак „на столу”. Јасно да су на столу, па ту и јест новац, то и јест главни циљ ТТИП-а, преузети остатке еуропске социјалне државе и од ње створити профитабилан бизнис. За просјечног становника, радника, ово би била катастрофа незамисливих размјера.

ТТИП жели докинути еуропске заштите по питању сигурности хране и околиша

Уговором би се Еуропу пребацило на „амерички модел” када је ријеч о прехрани. У САД-у је данас већ око 70% све хране коју можете купити у продаваоницама генетски модифицирано. С друге стране Европа има врло строга правила и готово да се ништа од ГМО-а не пушта у продају.

Од хормона раста до забрањених пестицида, Еуропу ће и по овом питању ТТИП посве „отворити”. Исто вриједи и за околиш – ЕУ тренутачно има на снази тзв. „РЕАЦХ” регулације које строго контролирају токсичне супстанце у околишу. У Европи због ових регулација компанија мора прво доказати да су њене супстанце сигурне прије него их може користити – у САД-у је ситуација посве обрнута: свака супстанца се може користити док се не докаже да је опасна (!). Примјера ради – ЕУ тренутачно има забрану кориштења 1,200 супстанци у козметичи, а САД само 12.

Банкарске регулације

Све рестрикције које је ЕУ увела на банке управо да се не би десила још једна велика финансијска хаварија као она 2008. могле би бити подигнуте ступањем ТТИП-а на снагу. Другим ријечима, ТТИП ће вратити сву моћ натраг у руке банкара.

Крај приватности

Еуропљани су се у масовном броју побунили против уговора АКТА који је ограничавао приватност корисника на Интернету. Еуропски парламент је већином 2012. одбацио АКТА-у након бројних демонстрација диљем континента. Но, ТТИП би вјеројатно вратио све темељне одредбе АКТА-е.

Масовни губитак радних мјеста

Из ЕУ-а су чак признали да би ТТИП „вјеројатно” повећао стопу незапослености јер би прелазак на „амерички систем” уједно значио и знатно слабљење синдиката као и радничких права. Примјери претходних уговора о слободној трговини потврђују овај страх. Када је потписана НАФТА (уговор између САД-а, Канаде и Мексика), изгубљено је око 1 милијун радних мјеста тијekom

12 година, а прије потписивања обећавало се отварање додатних стотина хиљада радних мјеста.

Напад на демократију

Највећи проблем ТТИП-а је вјеројатно огроман напад на демократију и државну власт. Наиме, потписивањем ТТИП увео би се процес под називом ИСДС (Рјешавање Спорова између Инвеститора и Државе или на енглеском (Investor State Dispute Settlements)). О чему се ради: **корпорације би добиле могућност покретања тужби против држава уколико политике државних власти проузрокују „губитак профита”**. Другим ријечима, **неизабране међународне корпорације могле би диктирати политику демократски изабраним властима (!)**.

Сличне уговоре на билатералним разинама већ имамо свугдје у свијету те доводе до огромних неправди. Примјерице, након катастрофе с нуклеарном електраном Фукушима у Јапану, Њемачка је одлучила смањити овисност о нуклеарној енергији што је пак резултирало тужбом шведске енергетске компаније Vattenfall која је тужила њемачку Владу за милијарде долара штете. Што то значи? **Државна власт донесе позитивну одлуку, у интересу народа, а страна корпорација тужи ту државу, због те одлуке, те у коначници трошак снесе порезни обвезници те државе**. Ништа не може бити више анти-демократски од овога.

Ово су само неки од разлога зашто би народе Европе требало итекако бити страх ТТИП-а. Сваки разуман грађанин Европе гласати ће против потписивања ТТИП-а са САД-ом. Но, постоји „квака” – нитко их неће ни питати. Да, управо тако, о прихватању ТТИП-а неће се организовати никакав референдум, ништа. Чак ни детаљи преговора нису јавни (!).

Ово већ је сумрак демократије, а ускоро ће се претворити у мрки мрак уколико се нешто не подухвате. Но, што народи Европе уопће могу учинити ако им нитко не даје могућност да о имплементацији ТТИП-а гласају? Пуно тога – за почетак морају се организовати, ширити информацију о ТТИП-у и опасности која произлази из прихватања истог. **Морају раскринкати циничне и манипулативне пропагандне уратке који већ дуго времена тврде како би било „добро” да корпорације воде нашу судбину, како ГМО „није толико опасан”, како је тржиште „светиња” и како „банкари знају најбоље”**.

Времена за борбу још има, али не превише. Ово што је остало од еуропске демократије треба бранити данас и не допустити да се једног дана пробудимо у „америчком сну” увезеном од стране анти-народних, па у коначници и анти-еуропских, актуалних државних власти које самим преговарањем у тајности око усвајања ТТИП-а већ судјелују у чину велеиздаје.

Тачан извор овог чланка је непознат. Ширен је друштвеним мрежама са препоруком да се чита и шири даље.

12.10.2015.

(Подвукла – Искра)

СТАБИЛНА СРБИЈА – СИГУРАН БАЛКАН

Посета Вучића Москви била је најпродуктивнија и најсадржајнија посета српског премијера Русији последњих година, а можда и деценија. И, највероватније, не само Русији, каже Александар Чепурин, амбасадор Руске Федерације у Београду.

Иако су пред одлазак српског премијера и велике српске делегације у Москву српски медији обиловали најавама, плановима и обећањима, **повратак је био далеко мање помпезан** и, неки ће рећи, на неки начин обавијен велом тајне. **Ниједан члан делегације која је бројала више од стотину људи није рекао ништа, остављајући тако места за бројне спекулације** — од оних да ће Русија наоружати читаву српску армију, па све **до тога да је званична Русија бојкотовала српску делегацију**. То је био разлог да замолимо руског амбасадора Александра Чепурина да нам каже своје утиске о посети којој је, по дужности, присуствовао.

— Мислим да су најважније две ствари. Посета је показала зрелост српске политике, која се **води у складу са сопственим, српским интересима. Ови интереси се у ствари састоје у унапређивању односа и са Западом — ЕУ, и са Истоком — Русијом**, а да се не губе властити корени и будућност земље и народа. То је прво. Друго — **посета је дала подстрек билатералним односима**, усмерила их је на стварање адекватних инструмената, најпре **у области економије**. У ширем смислу, она је показала важност **и неопходност стварања Европе без линија подела**.

То је била најпродуктивнија и најсадржајнија посета српског премијера Русији последњих година, а можда и деценија. И, највероватније, не само Русији.

Ако узмемо у обзир три класична критеријума оцењивања посете, а то су ниво састанка, потписани документи и економски део, резултати немају преседана. Посета је показала колико су дубоке наше везе, али и колико се објективно наши интереси поклапају.

Најважније је, да кажем још једном, да је **посета дала снажан подстицај руско–српском дијалогу**, да је потврдила високи ниво узајамног разумевања и стратешког партнерства и да је одредила перспективе.

*У српским медијима већ су се појавили негативни коментари — Медведев је, тобоже, одустао од разговора са Вучићем, српска делегација није дочекана на аеродрому, ништа се нису договорили...

— Не знам ниједног другог колегу Дмитрија Медведева којем је он посветио толико времена током боравка у Москви. Првог дана преговори су почели у 13.00 у ужем саставу, наставили су се у широком саставу, а завршени су потписивањем докумената. И то је трајало скоро 4 сата. Да истакнем, **преговори су се одвијали у атмосфери искреног интересовања и узајамног разумевања. Рекао бих у атмосфери узајамне симпатије**. На састанку у ширем саставу говорили су практично сви министри — и српски и руски. **Разматрани су темељно економски проблеми, стање и перспектива билатералних односа. То је била искрена размена мишљења**.

Наредног дана премијери су заједно свечано отворили на Московском сајму (ВДНХ) Међународни форум „Отворене иновације”. Држали су говоре, одговарали на питања. Александру Вучићу се, како ми је рекао, форум јако допао. То је био поглед у будућност. **За сећање, премијеру је остао руски смартфон**. Узгред, врхунски је. Један од најбољих.

Наредног дана био је одржан састанак Александра Вучића и пет министара са председником Владимиром Путином, министрима Лавровом, Шојгуом и Рогозиним. **Истакао бих добронамерност састанка. То је био разговор између искусних политичара са својим принципима и убеђењима**.

Током посете потписано је осам важних билатералних докумената. Одржан је и велики пословни форум.

**А протокол? Да ли је и бројној српској делегацији посвећена одговарајућа пажња?*

— Што се тиче протоколарних питања — **све се одвијало стриктно у складу са руским протоколом**. Делегација је била бројна, долазила је различитим авионима и у различито време.

Док је трајала посета, низ министара је одржао посебне састанке са руским колегама, што, узгред речено, није било предвиђено у програму: и Александар Антић, и Зорана Михајловић, и Небојша Стефановић и остали. Амбасада Србије у Москви радила је 24 часа дневно.

Био сам на састанку Ивице Дачића са Сергејем Лавровом. **То је био озбиљан али истовремено и пријатељски састанак, са хумором**. Разматрали су кључне проблеме у конкретном и општефилозофском смислу, говорили су о Сребреници и о Унеску, о ОЕБС-у.

Стабилна Србија...

Сергеј Лавров ће, узгред речено, бити у Београду од 2. до 4. децембра на билатералном састанку, као и да би учествовао на Савету министара спољних послова ОЕБС-а.

Искрено речено, врло згуснути програм захтевао је брзу вожњу поворке кроз Москву. Понекад се радни план мењао. Није било довољно времена за састанак са председником једне од највећих светских компанија „Лукоил” Вагитом Алекперовом, поприлично кратак је био састанак са председником „Руских железница” Олегом Белозеровом. Са једног састанка на други српска делегација се возила у великој поворци са пратњом, брзином од скоро 160 километара на сат. Толико брзо никад се нисам возио по Москви.

Узгред, разговори су се делимично водили на руском. **Потврђујем да српски премијер има одличан руски изговор. Код Срба се то не види толико често.**

Мислим да су од симболичког значаја били и кратки долазак читаве српске делегације у Архангелску цркву у Кремљу, у којој се налазе старе фреске Светог Симеона и Светог Саве, као и обилазак барелефа великог вајара 20. века српског порекла Јевгенија Вучетића у централном павиљону Московског сајма.

**Да ли је Русија спремна за инвестиције у војну индустрију Србије, и постоји ли могућност сарадње у овој области?*

— Разговор је вођен и о овим питањима. Важно је тражити и проналазити варијанте од узајамне користи. **То је могуће под условом да постоји позитивно политичко усмерење, као и стратешко партнерство.**

Очекујемо средином децембра заседање Руско-српског Међувладиног комитета и долазак потпредседника Владе Русије Дмитрија Рогозина, који заједно с Ивицом Дачићем председава у Међувладином комитету, а у Влади Русије је задужен за наменску индустрију, која остварује продукцију вредну десетине милијарда евра, а значајни део те производње се извози.

Било је речи и о могућности сарадње, на пример, путем отварања у Србији центра за сертифицивану од стране произвођача поправку руских хеликоптера, којих у Источној Европи има преко 600. То је квалификован посао. **Важно је одредити потенцијал Србије за производњу у овој области**, и да не изгубимо шансу. Иначе, треба обраћати већу пажњу на индустрију, индустријску кооперацију, високотехнолошке гране привреде. Зашто да не?

**Да ли се разматрало могуће давање*

повољних кредита за набавку руског наоружања?

— Колико ми је познато, **српска страна није поставила ово питање директно**. Одбрана захтева систематски приступ. **Потребна је процена безбедносних ризика за земљу, као и стратегија одбране с обзиром на њене потребе**. Није тајна да неко од суседа Србије почиње својеврсну „трку у наоружању”. Али који је циљ?

А миграције?

Запад је раскомадао пола света, Блиски и Средњи Исток, подржавао је „арапско пролеће”, које се сада враћа у Европу као „арапска јесен”. **Али заједно с избеглицама свакако долазе и екстремисти. То је такође претња.**

И поред свих данашњих тешкоћа мислим да ће се за повлашћено кредитирање Србије ипак наћи могућности.

**Да ли је било речи о нестабилности на Балкану? Српску, а верујем и балканску јавност, потресла је ових дана изјава Ангеле Меркел да може доћи чак и до рата на овим просторима.*

— Русија је заинтересована за стабилан Балкан, за стабилну и отворену Европу. Русија је глобална држава, заинтересована за добре односе са сваким ко је спреман да сарађује на равноправној основи.

Србија је показала пријатељски однос према Русији у тешко време за њу. У Русији знају да то цене. Тако нешто се не заборавља. Сматрамо Србију кључном земљом за стабилност балканског региона. Што Србија чвршће стоји на ногама, то је Балкан стабилнији.

Узгред, ми смо последњих месеца видели више гестова добре воље од стране Београда према комшијама. А шта смо видели заузврат? **Важно је проналазити компромисе, сарађивати у питањима од узајамног интереса, без покушаја да се наруши територијални интегритет земаља региона**, укључујући Србију. Другачијег пута нема.

А генерално говорећи, **искрено да Вам кажем, „московски састанци” су показали да имамо све могућности да Русија и Србија буду партнери и пријатељи у садашњости и будућности**, као што су биле у прошлости. То исто са моје тачке гледишта желе и наши блиски народи.

Политички импулс створен током преговора треба да стручно претворимо у привредни и остали профит за наше земље. Можемо и морамо то да урадимо.

Спутњик, 8.11.2015.

Љубинка Милинчић

За ФБР приредила Биљана Диковић
(Подвукла – Искра)

ПЕТИ ОКТОБАР 2000. – РЕВОЛУЦИЈА КОЈА ЈЕ ПОЈЕЛА ДРЖАВУ

Револуција – слика прва

У пролеће 2001. године, изабрали су ме за главног уредника недељника „Дани“ у Суботици. Мој избор био је изузетак од тадашњег правила. Нови Управни одбор новина, сачињен од представника чланица ДОС-а, никако није могао да се договори о избору новог уредника. Био сам нека врста компромиса. Нисам припадао никоме. До данас, нисам члан ни једне политичке странке.

Пошто нисам желео да трчим у медијском крду и следим одијум пљувања старог, уз некритичко хвалоспевање новом, у једном од првих бројева објавио сам опширан интервју са шефом социјалиста. Сви су писали о светлој будућности, а мене је, између осталог, занимало шта кажу губитници из рупа у које су се били завукли. Нису рекли, нити су знали да кажу, било шта данас вредно помена, али мени је била важна новинарска, а не агитпроповска атмосфера у новинама и редакцији.

Јерес се одмах нашла пред Управним одбором. Дојучерашњи „борци“ за слободу мисли и штампе са безбројних опозиционих трибина и митинга, пуни поучних цитата и опширних опсервација, обрушили су се на мене као опрљени. По њима, а било је ту на први поглед пристојног света, са губитницима је требало да се брише под, а не да се трује јавност коју очекује тако светла будућност. Изузетак су били чланови ДСС-а и представник демохришћана, сјајан момак, који је интервју похвалио као прст у око паланачком поимању новинарства.

Који дан касније, намерили смо да објавимо духовиту и уосталом сасвим прикладну фото-монтажу. Ова необична карикатура исмевала је неки глуп општински предлог у вези са постављањем споменика цару Душану испред зграде суда. Овога пута, представници ДС (против једног од њих сада је у току важан судски поступак) затражили су да се број повуче из штампе.

Председник Управног одбора, храбар неки човек из ДСС-а, рекао је да га садржај новина уопште не занима. Питао је јесам ли прекршио закон и новинарску етику. Када сам рекао да нисам, послао је људе да тираж чувају до дистрибуције по трафикама.

Све ово пишем због тога што сам се са сваком илузијом о 5. октобру, променама и демократизацији уљудно разишао већ на почетку те трагедије чија је позорница постала цела земља. Споља гледано, будистички мирно посматрао сам трансформацију Милошевићевих следбеника треће смене у демократске јуришнике, прелетања, куповине диплома, погодбе, продају и арчење државе.

Револуција – слика друга

Петнаеста годишњица петооктобарске револуције стога је више даћа рано преминулој националној нади, него поштовања достојна прослава историјског догађаја. Руку на срце, Србија, осим нешто успеха спортиста, данас нема шта да слави.

Бројни кредибилни извори сведоче да је америчка администрација у петооктобарску револуцију уложила више десетина милиона долара, обавештајно-безбедносне ресурсе и обуку револуционара. Не треба притом сметнути с ума да је Слободан Милошевић, кадровском и укупном политиком, у исти пројекат нехотице уложио (само)деструкцију вишеструко веће вредности.

Петооктобарци су револуцију успели да изведу захваљујући трострукој лажи са предумишљајем. Обећали су да ће демократизацијом омогућити бољи живот, останак Косова и Метохије и одржање заједнице са Црном Гором. Тврдило се да је Милошевићев режим узрок свих незадовољстава, па и оних у Приштини и Подгорици.

Срби данас, премда издемократизовани до сржи, не живе боље. Животаре на рачун нерођених унука и праунука. Деца су им у међувремену постала најугроженија мањина, безначајнија од политичке промоције права било ког педера и лезбејке. Разврат је представљен као једина слика слободе.

Нико у Србији не помиње, још мање тражи општи платни биланс 5. октобра, укупне приходе и расходе државе (друштва) и наручилаца револуције. Колико је Србија добила, а колико дала? Премда најважније, то књиговодство је недоступно, закључано иза седам брава.

Пети октобар 2000...

Революција – слика трећа

Према подацима које је својевремено објавио Међународни конзорцијум истраживачких новинара, током 13 година после 5. октобра из Србије је изнета 51 милијарда долара. Успешна предузећа продата су у бесцење. Финансијски садржај им је исисан, након чега су многа затворена. Србија је протеклих 15 година слабо шта производи-ла. Индустрија је скрајнута, а банкарски сектор одмах је бланко уступљен странци-ма.

Ту долазимо до једне од најважнијих тековина 5. октобра – културе дуга. Петооктобарци су у Србију донели култ јаловости. Јаловост се протежира у медијима као залог будућности. Од параде хомосексуалаца до слављења кредита и обожавања милостиње (донација). Верује се да је Србин варварин који не уме да производи, а Србија цивилизацијска џунгла коју нема сврхе бранити. Зато су војску жртвовали одмах на почетку, заједно са банкарским сектором.

Притом (скоро) нико да каже да у поретку званом запад, који слави материјално стицање, нема бесплатног ручка, што је и једна од тамошњих учесталих пословица. Свака донација пажљиво се уноси на црну листу дугорочних потраживања и на крају наплаћује.

Петооктобарци на место Милошевићевих бирократа и чанколизаца који им нису пришли регрутују нове, младе и гладне послушнике. Они су поклоници још једног петооктобарског култа, оног званог Европска унија. Европску унију непоправљиво бркају са Европом коју и не познају. Европска унија постала је религија европаланчана. Исповедају је често еврошовинизмом и порицањем сваке традиције.

Они ломе језик евронимима, њима магловитог, али без икакве сумње исправног значења: асоцијација, апликација, стабилизација, реадмисија, реструктурирање, скрининг... Идеолошки потомци првобитне заједнице челика и угља масакрирају српски језик примитивном употребом страних речи, углавном англизама.

Млади европаланчани разрађују Милошевићев систем партитократије. Кризни штабови постају расадници идеје о

држави као страначком појилу, насупротив идеалу државе којој се приноси, као славској трпези. Партитократија постаје и до данас остаје паралелни облик друштвеног уређења, пред којим узмичу институције и државотворне традиције.

Революција – слика четврта

Воља већине потпуно је обесмишљена. Европској унији се стреми без провере воље грађана. Већини се спочитава затуцаност и лењост. Лезилебовићи без знања и професије исмевају генерације наших очева зато што су радиле од седам до два.

Канцере са државних универзитета Милошевићевог доба, петооктобарци некритичком применом болошког процеса преводе у стање научне метастазе на приватним свеучилиштима. Они се данас хвале демократском контролом институција и провеса у друштву, али нико премијера да пита где су се дела извршна овлашћења српских општина на Косову и Метохији и како то да се ка Бриселу иде без референдума.

Революција – слика пета

На крају, петооктобарски револуционари у Београд су донели политички аутизам. Сматрало се првих година да је запад једини свет и да са другим силама не треба ни комуницирати, а камоли сарађивати. Тај став био је суштина космополитизма њихове европаланке.

Пети октобар погрешно је посматрати ван ширег геополитичког контекста и политике САД и Европске уније. Та револуција требало је да пацификује Србију. Она је била неопходна да би Србија пристала на наставак процеса започетог разбијањем Југославије и протеривањем српског становништва из јадранског залеђа. Западу ни мало, наиме, није потребна политички организована сила близу Јадрана која би могла Русији да послужи за било шта.

Европску унију Србија занима само до граница испуњења геополитичких (америчких) интереса. Све преко тога је илузија која траје деценију и по. Зар предстојећа, најављена промена Устава Републике Србије и све учесталије одлуке које воде ка признавању Косова и Метохије за државу о томе не сведоче довољно?

Принцип/СИЕМ, 5.10.2015. Бранко Жујовић

Македонији су потребни морални људи који ће опште интересе ставити изнад личних

Чиме данас може да се похвали Македонија, у свету у коме је независност релативна категорија, који зависи од међусобне сарадње, повезаности, интеграција и незауостављиве глобализације? Од чега је независна, а од чега зависна? То су питања које је Дојче веле поставио истакнутим личностима из македонског друштвеног живота.

Економски експерт Зоран Јовановски наглашава да су политичка и економска независност различити концепти који ретко иду један с другим: „Да би нека земља била економски независна потребно је да има снажну привреду или огромне природне ресурсе – нафту, гас и слично. **Македонија је 8. септембра 1991. године стекла политичку независност, али је по више аспеката остала економски зависна.** Она зависи од постизања унутрашње кохезије, а за то је потребно да се исцртају јасне економске, 'црвене линије' око којих би у земљи постојао општи, па и међугенерациски, консензус.

Као мала земља она мора бити отворена економија, односно мора да увози и извози добра и услуге. Македонија је зависна и од дешавања у економијама Европске уније, нашег највећег трговинског партнера, при чему треба континуирано радити и на проналажењу нових тржишта. Зависна је и од максималног коришћења кадровских ресурса које има, без обзира на то да ли су они у земљи или у иностранству јер потребно је пронаћи начин да се искористе интелектуални потенцијали свих који овој земљи мисле добро. Коначно, Македонија је зависна од квалитетног инвестирања у образовање, здравство, енергетику и инфраструктуру с обзиром на то да се тако постиже дугорочно одржив економски раст”, сматра Јовановски.

Врхови, а не дна

Македонија 23. годишњицу од стицања независности дочекује 30 одсто сиромашнија, са 28 процената незапослених и јавним дугом од 3,3 милијарде евра, односно 40,8 одсто бруто друштвеног производа (БДП). Према проценама економиста, ако се на тај дуг додају и дугови Народне банке, општина и других институција, онда укупан јавни дуг Македоније износи чак половину БДП–а, а то је највиши ниво у последњих 14 година, искључујући кризну 2001. и 2002. годину. Али власти имају још већи дуг – да испуне обећање дато македонским грађанима да ће земљу

интегрисати у Европску унију и НАТО. Међутим, на самиту Алијансе који је одржан протекле недеље у Велсу, није било речи ни о Македонији, нити о интеграцији. Ни у последњем извештају Европске комисије не може се пронаћи податак о томе како се котира земља у условима недостатка дијалога и опозиционог бојкота Собрања.

Професор Денко Малески подсећа да су очекивања пре две деценије била веома велика: „Независност је била велика победа Македоније. Она се тада уцртала на карту света и добила заслужено признање. Али стратешки циљеви који су тада постављени – евроатлантске интеграције – до данас нису остварени. Напредак Македоније данас зависи од решавања два проблема: један је унутрашњи и везан је за развој демократије, а други спољни – односи са суседним земљама. То су два воденична камена који земљу вуку на доле”, констатује Малески.

До када ће Македонија „ићи на доле”? Да би се одгурнула са дна потребни су јој „врхови” у смислу личних и колективних успеха који би земљу повукли напред. То је мишљење интелектуалаца, и то оних које још није захватио вирус ћутања и конформизма. Према мишљењу професора Малеског, део проблема Македоније лежи у томе што та земља нема традицију стварања елите у моралном смислу: „**Македонији је потребна мислећа и морална авангарда, потребни су јој људи који ће опште интересе ставити изнад личних. Такви људи стварају дух државе. Ми имамо тело, али немамо такав дух.** Према начину на који ја схватам демократију, ми се у ствари крећемо у супротном смеру”, указује професор Малески.

Стагнација се не одражава само на сферу политике. Чак и у спорту, у коме се можда дух, енергија и воља да се победи најсликовитије одражавају, уочава се анемија. Оливера Бикова која је Македонији са Паралимпийских игара у Лондону 2012. донела златну медаљу у стрељаштву, кроз третман спорта сагледава због чега та земља никако не успева да погоди у центар мете: „**Од стицања независности до данас наша земља се развија веома споро и то у свим областима живота. У спорту, рецимо, константно недостају стручни кадар, реквизити, одговарајући објекти, а наравно и финансијска подршка.** Зато изостају врхунски резултати. Сваки спортиста, и у

Македонији су потребни...

индивидуалним и у колективним спортовима, улаже сам у себе, одриче се много чега како би постигао резултате. Сматрам да је у данашње време индивидуалност у спорту тешко може да опстане. У спортисте се улаже веома мало, па се зато и не могу очекивали врхунски резултати”, каже Бикова.

Спремни за „зихерицу”

Они талентовани, успешни и компетентни, светски реномирани уметници и научници, који су у данашњој Македонији у мањини, боље представљају земљу од њених акредитованих амбасадора. Али личности које постижу врхунске, међународне успехе све ређе се одлучују да остану, а све чешће излаз траже ван земље. Међу њима су и стотине младих који у борби са моћним члановима странака не успевају да потврде своје професионалне способности.

„Кад буде дошло до тога да све идеје не стижу са врхова моћи или да барем не морају да буду од њих верификоване, када друштво буде почело да функционише по хоризонтални и да се не плаши да размењује идеје које нису претходно одобрене, тек тада ће се евентуално ослободити индивидуални дух и слобода, и стећи услови да се нешто догоди”, каже режисер Слободан Уковски.

Македонија данас нема одговор на једноставно, али кључно питање: Ко сам ја? „Зато што не зна одговор на то питање, она не може да одговори ни на друга важна питања, као на пример: шта желим, куда идем, шта желим да postanем”, каже Уковски. „У скученом македонском погледу на свет, са половицим решењима и лудим ставовима о нацији, земљи, слободи и вери, грађанин престаје да постоји. Изморен од свакодневних брига око преживљавања, он нема ни времена, а ни капацитета да уочи шта се дешава. Индивидуалност, лични печат, неки посебан квалитет, специфична знања и вештине, претходно искуство и успеси – све је то неважно, презрено и дефинисано као ‘велика и непоправљива мана’. Ако нисте идолопоклоник странке на власти, а у том случају вам је капацитет за изражавање сопственог мишљења једнак нули, онда сте ништа”, наглашава Уковски.

И он тражи одговоре на македонска „евергрин” питања: „Каква је то болест, грешка у нашим генима, која нас чини млитавим, slabим, колебљивим, уплашеним, неспремним на ризик, а увек спремни за ‘зихер’, без обзира на то колико је лош? Који је то суштински приоритет који би, као земља и нација, требало да испишемо на нашој застави? НАТО и ЕУ – то су већ метафоре, фантаз-

магорије. Како да обележимо нашу земљу на карти света – као неку туристичку дестинацију, као земљу посебне врсте сира, као земљу хиљаду језера, као балкански центар дизајна, као антички дизниленд? Ми немамо производ у било ком облику који би био довољно велики да се њиме напуни бар један шлепер”, сматра Уковски.

Брисел је заменио Београд

Звучи апсурдно, али је истина: **највећи бренд Македоније по којој се та земља препознаје у свету, данас је, нажалост, спор око имена.** А ни тај спор није једини камен спотицања. Петар Гошев, политичар кога јавност у Македонији повезује са развојем и полетом деведесетих година, сматра да се са **доласком независности ништа суштинско није променило у односу на систем и период пре тога.**

„Све до краја деведесетих мислили смо да бити сам свој газда значи предност која ће аутоматски да нас смести под неко плодно дрво, а да ћемо ми само да уживамо и једемо његове укусне плодове. Ослобођени зависности од Београда, улетели смо у зависност од сопственог начина размишљања, сопствене (не)културе, сопственог знања-незнања.

Двадесет три године касније, улетели смо у зависност од Брисела, односно међународне заједнице, без чијег посредовања се не зна шта ће остати од махања наше заставе. Ослободили смо се комунистичко-партијског судства, а улетели смо у зависност од **фамилијарног правосуђа.** Ослободили смо се од писама Титу и партијских директива КПЈ и КПМ, а улетели у зависност од **тајних договора двојице етничких атамана и њихових структура које чак нису ни страначке већ је реч о приватизованим државним службама.** Желели смо целовит суверенитет, политички и економски, а **улетели смо у програм распродаје јавних ресурса земље по најнижим ценама.** Наша размишљања, барем до сада, нису се показала кадра за идеју о независности, која, у суштини, није на прави начин ни схваћена”, критикује Гошев.

Од осамостаљивања до данас Македонија је успоставила односе са 170 држава света, а под њеним уставним именом признало ју је њих 135, међу којима и три сталне чланице Савета безбедности УН: САД, Русија и Кина. Двадесет три године касније, земља се суочава са огромним унутрашњим преиспитивањем, реформама, успостављањем стабилних односа и дијалогом у унутрашњем саобраћају. И зато нико у Македонији данас нема право да зажмури пред сликом која се види када се погледа у огледало.

(Подвукла – Искра)

Deutsche Welle / СИЕМ

Др Срђа Трифковић:

Процес замене европског становништва је у пуном јеку

Три научно-истраживачке организације из Београда: Институт за упоредно право, Институт за криминолошка и социолошка истраживања и Криминалистичко-полицијска академија, одржале су научну конференцију на тему: „Миграције: правни, безбедносни, демографски и социо-економски проблеми”.

Конференцији која се одржавала јуче и данас присуствовали су бројни гости из земље и иностранства. Један од гостију био је и проф. Срђа Трифковић стручњак за геополитику. Проф. Трифковић је последњих месеци у својим чланцима и анализама изнео прилично забрињавајући слику потенцијалне опасности са којима ће се Европа, али и цео свет суочавати због вештачки изазваних миграција.

У свом излагању поменули сте да постоји могућност да се број избеглица попне и на две милијарде. Како ће Европа да се избори са толиком цифром и какав ће то утицај имати на Србију?

Пазите, ја сам то поставио чисто хипотетички, зато што је поменуто да и понижавајући животни услови и живот у екстремној беди могу да представљају основу за тражење избегличког статуса, то јест азила. Па по том критеријуму од седам милијарди житеља света око две милијарде њих живи у земљама са мизерним бруто националним дохотком по глави становника, са дезертификацијом као што је случај у Малију, Чаду, Централноафричкој Републици, у земљама без много наде за побољшање прилика, а то је практично цела посахарска Африка, то је Нигерија са преко 200 милиона житеља и тако даље... Дакле, далеко од тога да ја кажем да ће две милијарде њих кренути, али што их више буде прихватано, то ће више њих бити подстакнуто да крене. У том смислу мислим да је грешка Европске уније не само што се не супроставља Америци у интервенцијама које подстичу миграциону кризу, као што је случај са интервенцијама у Ираку, Сирији и Либији, већ такође што својом политиком прихватања подстиче не само оне који су у земљама у којима су присутна ратна дејства, већ и у онима у којима имате дисфункционална друштва и нефункционишуће економије да крену истим путем.

Недавно је Ангела Меркел изјавила да уколико се затворе границе, избиће рат на Балкану, да ли је то изјава којом би оправдала своју политику или заиста постоји опасност од сукоба?

То су глупости! Она је морала да импро-

визује неки одговор. Било је постављено питање шта њу заиста мотивише да дефакто води политику отворених граница. Правог одговора нема и очигледно је да са становништва марксистичке теорије нема ни говора о томе да неки капиталисти организују прилив избеглица да би оборили цену радне снаге јер просек образовања ових миграната је десет година. Значи осам година основне школе и две године средње, то је просек. А за једну високо развијену постоиндустријску економију, као што је Немачка или западна Европа у целини, једноставно ови и овакви мигранти нису адекватна замена за неког вкв машинбравара или компијутерског програмера. Значи ово ће бити популација на терету државе и која ће живети паразитски или од неког облика државне помоћи, и или од криминала или од неког сивог сектора. Немачкој не треба милион ђубретара, перача судова и кучних помоћница.

Мислите да од сукоба неће бити ништа ?

Не. На Балкану могу да избију сукоби из читавог низа разлога. Пре свега, рецимо кад год Америка притисне на дугме Шиптари у Македонији могу да направе крвопролиће али да ће избегличка криза изазвати рат на Балкану, то не. Између кога? Мађарске и Србије, Србије и Хрватске? То су глупости.

А у Европи?

У Европи, као што је моја презентација објаснила, бојим се да више нема способности, нема ни моралне ни политичке спремности за очување сопственог идентитета и сопственог културног наслеђа, односно проблем је да тога нема у владајућим, политичким, медијским и академским елитама. Тако да нико заправо и не пита обичан свет шта о томе мисли. Говори се о некој демократији, а каква је то демократија када долази рецимо 200 миграната, бива размештено у селу у Баварској које има 600 становника. Дакле, ја мислим да је Европа на некој силазној путањи и цивилизацијски и демографски, и да је процес замене становништва у пуном јеку.

Ипак Мађарска се издваја...

Као што сам и рекао, свака част Орбану. Он се понаша на један одговоран и државнички начин. Ово што сам рекао се пре свега односи на земље западне Европе у којима је читав проблем либарализам, који нагриза културни идентитет и који нагриза традиционалне облике постојања. Дакле то су Немачка, Велика Британија, Скандинавија.

Како коментаришете западне медије који

оптужују Русију за миграциону кризу због војне интервенције у Сирији?

Сутра и кад би избила епидемија великих богиња они би рекли да је Русија крива. Западни медији функционишу по принципу „агит проп“. То је био совјетски модел давања инструкција медијима, тако да оно што рецимо објави „Правда“ на насловној страни данас, то ће сутра све новине широм источне Европе пренети. Ви апсолутно немате слободу медија на свету, јер то су корпоративни медији који функционишу по принципу културолошког и цивилизацијског модела диктираног од стране корпорација који су њихови власници, а који су у симбиози са државним институцијама. Тако да ставови Стејт департмента изнети данас, сутра бивају реплицирани у уводнику Њујорк тајмса и у панелима ЦНН-а.

Шта се спрема Србији?

Ништа добро. Очигледно је из комплетног понашања западних доносилаца одлука да нити ће Србија икад ући у Европску унију, а да притом се према њој односе са гадљивим презиром. Јер овакво цинично поигравање са ескалацијом услова нисмо нигде и никад видели.

Александар Вучић и поверница за равноправност, Бранкица Јанковић „саветовали“ су медијима да се клоне писања о азилантима у негативном контексту. Очигледно да су савети били успешни. Није ли то директна притисак на медије и слободу говора?

Пре свега, он не мора ништа да саветује медијима, јер медији ионако врло послушно пишу и објављују оно што он жели и што мисли. То је чиста демагогија да он неком нешто саветује или препоручује, медији су ионако његови. Он препоручује као што би совјетски амбасадор препоручио Валтеру Улбрихту у Источној Немачкој нешто, другим речима препорука значи диктат.

Какве су шансе да се испуне предлози повернице и да се села по Шумадији населе азилантима?

То се неће десити. Они на које треба мотрити су Албанци и Турци, јер на испражњене рубне делове Србије, о чему је било речи, првенствено ће се фокусирати Шиптари и Турци, под паролом исправљања неправде из 1878. када је после Берлинског конгреса знатан број Турака отишао из Ниша, Пирота, Лесковца и Врања, а Албанаца из Топлице и Куршумлије. То ће бити бити зона на коју првенствено треба мотрити у будућности.

СИЕМ, 6.11.2015. Разговарала: **Весна Веизовић**
(Подвукла – Искра)

Штетност идеје о продаји Телекома

У сенци терористичког напада у Француској, који овдашњи медији и властодржци представљају и тумаче онако како то желе њихви господари из Брисела и Вашингтона, налазе се реални проблеми нашег човека. За многе од њих, крива је управо актуелна власт са својом пљачкашким политиком и бруталним неолибералним послушњаштвом према ММФ и ЕУ.

Све се више прича о штеточинској намери Владе Србије да прода „Телеком Србија“ АД, које је стратешки веома важно предузеће за нашу земљу. Неке од штетних последица које би уследиле услед одлуке о продаји Телекома, по тврдњама синдиката су такве да би у том случају инвестиције за развој компаније биле дупло мање, квалитет услуга био би знатно гори, у рурална подручја се не би улагало, приход и добит компаније би већим делом излазили из Србије. Купац би у том случају смањивао трошкове ради повећања добити отпуштањем запослених, што се може видети на бројним примерима других земаља југоисточне Европе. Треба поред ових, као и многих других чињеница нагласити да би због продаје у време економске кризе цена продаје Телекома била далеко нижа од реалне, а новац који би се добио продајом 73% ове компаније, био би једнак или чак мањи од четворогодишње добити компаније, која ће буди речено после отплате кредита за куповину Телекома Републике Српске и откупа удела ОТЕ-а износити преко 300 милиона евра.

Поред свега овога, још једна веома битна чињеница које иде у прилог противљењу продаји овог стратешки важног националног ресурса, јесте то што је преко 65% грађана Србије против продаје овог предузећа. Сходно томе уколико се процес продаје не обустави, издајнички властодршци по ко зна који пут показали да својом политиком служења интересима светских моћника, покушавају да комплетно уништавају наш народ како на духовном тако и на политичком и економском плану. Због свега сматрамо да би продаја овог предузећа које веома успешно послује било економски погубно, и само би водило даљем порабљавању наше земље.

Србија

Б. Јовановић

СВЕТЛАНА ВЕЛМАР–ЈАНКОВИЋ, ПРОЗРАЦИ 2

Водећа српска књижевница Светлана Велмар–Јанковић (1933–2014) објавила је 1954. године роман *Ожиљак*, којим је ступила у српску књижевност. После њене недавне смрти објављена је књига коју су саставили њен супруг, као и приређивач ове књиге, *Прозраци 2* (2015).⁽¹⁾ То је други том романсиране аутобиографије *Прозраци 1*, објављене у 2003. Светлана је аутор неколико романа и других књига и као таква сматра се једним од важних аутора у савременој српској књижевности.

Књига *Прозраци 2* састављена је од материјала којима није стигла да завршну форму. Из овог другог дела романсиране аутобиографије читаоци и критичари моћи ће да употпуне главне особине њене књижевности. У њој, осим продужетка аутобиографије, налазе се и узајамна писма њеног оца Владимира Велмар–Јанковића и писма пријатељима и од њих. Из њих може да се сазна много о Светлани лично, њеном детињству без оца, о раној младости у омладинским бригадама и првих књижевних сазнања и успеха.

Између осталог, интересантан је однос према оцу, који је као члан владе Милана Недића био осуђен на смрт за "издају и злочине" које је наводно починио у министарству просвете. Наводе се и званични документи о његовим "злочинима". У свом сећању, а и у осећањима према оцу, Светлана се у почетку трудила да игнорише те недаће свог оца, који је успео да се спаси, прво у Ватикану, а потом у Шпанији, где је провео остатак живота као избеглица. Кад је најзад могао да пише својој супрузи, поготово кћери, коју је оставио као малену девојчицу, Светлана је морала да се суочи са тешком судбином свог оца и да преузме став према њему. Испрва, као да је веровала да је крив.

У првом свом роману, *Ожиљак* (1956), она приказује особу која је починила злочине, те да је њена породица морала због тога да носи на себи жиг, ожиљак, и да због тога незаслужено пати. Светлана тиме није приказала свог оца, као да није сасвим веровала да је он крив. То се види у другом, прерађеном издању тог романа (1999), после четрдесет шест година, да је јунакиња незаслужено оптужена. Из тога се да закључити да је Светлана ставила себи до знања да је у педесетим годинама прошлог века онако писала под утицајем комунистичке пропаганде.

То се такође види и у каснијем роману

Лагум (види Искру од јула 1996), као и у њеном исказу о књижевном приступу: "Социјалистички реализам" је захтевао и подразумевао миметичко представљање такозване "социјалистичке друштвене стварности", али само за њене најлепше стране, коју је уистину било тешко наћи, и сагледати." (115) И даље: "У тоталитарним владавинама никада се са сигурношћу не зна који је 'прави пут', а шта је 'опасно скретање!'" (129)

Као тинејџерка, Светлана није јавно показивала шта мисли о оцу. Била је ипак свесна да је кћер наводног непријатеља државе, али се понашала да јој то не смета. У раној младости комунисти је нису прихватили, али ни власти или познаници нису често њено порекло пребацивали. Она је ипак била свесна да носи жиг побеђене грађанске фамилије. Покушавала је да се прилагоди новом стању. Ишла је у омладинске бригаде и није избегавала тешке послове. Како каже, није припадала социјалистичкој омладини већ припадала је групи младих писаца, такозвана "резервна генерација", који су покушавали да унесу нови, модернистички дух у српску књижевност.

То показује да је она подсвесно осећала да нешто није у реду и да је због тога патила, осећајући се самотном и напуштеном, без обзира што су је у њеном писању помогли режимски људи као Ото Бихаљи, Ели Финци, чак и Милован Ђилас (о потоњем она каже: "Имала сам утисак да је Ђилас био обавештен о мојој политичкој персони и пре него што ми се обратио, љубазан и насмешен". 142). Тако се Светлана држала све до дописивања са оцем Владимиром, после двадесетак година од разанка.

У својим писмима супрузи Владимир Велмар–Јанковић обраћао се, под псеудонимима, целој фамилији, а поготово својој кћери. Кћер се није распитивала о истини његовог "издајства", јер није знала о чему је реч: "Да ли смо баш за све криви? – питала сам се нечујно, али ни тада као ни икад касније нисам то питање изрекла." (43) . Тек после двадесетак година, приликом сусрета у Паризу, питала га је зашто је ушао у Недићеву владу. Он јој је исцрпно и разложно говорио о ситуацији у којој су се Срби нашли у немачкој окупацији, о страдању Срба од усташа, о спасавању на стотине хиљада српских избеглица из крајева који су постали непријатељи, а нарочито о могућности да разјарени Хитлер избрише Србију са лица земље. "Ми, сарадни

ци окупатора, заувек смо изгубили своју част у очима савременика, али смо успели да спасимо многе животе и многа национална блага... Надам се да ће наши потомци једног дана моћи да праведније оцењују и оно што смо учинили и што нисмо учинили. Сад је још рано. Отићи ћемо са овог света обележени, у својој земљи, као издајници, што није лако ни поднети ни понети у гроб. Али, Божија Промисао је недокучива." (251) Велмар даље пише својој кћери: "Никада нисам пристао уз фашизам... Фашизам ми је био стран колико и комунизам." (243)

Нема података како је Светлана реагирала на то (нису сва њена писма, која мора да су постојала, објављена у овој књизи, али њено понашање према њему се доста изменило. Пре свега, љубав према оцу, затим њен понос кад је видела у књијарским изложбама да се његове књиге поново објављују у земљи. "Тај састанак са мојим оцем, који се, невидљив али присутан, вратио док моја сестра и ја постојимо, обасјао ме је светлошћу што траје и данас." (255)

Она није никада негирала да је Владимир њен отац, нити одбацивала његове ставове. Све у свему, њен однос према оцу био је врло личне и осећајне природе, и тако је остао до краја њеног живота. У књизи су и писма нашем другу Гојку Протићу, коме у одговорима није замерала што је био збораш. И писма њених другарица њој. Велики број породичних илустрација повећао је вредност ове аутобиографије. Такође и занимљив увид у књижевне прилике у српској књижевности у другој половини двадесетог века.

Последње речи приређивача указују на недовршен обим дела Светлане Велмар-Јанковић и шта је могла да учини да је имала времена. Исто тако указује на сврху ове књиге. Мада је аутобиографског карактера, она осветљава главне особине њеног дела: Светлана "избегавала је свако накнадно тумачење и произвољност, сваку документарност и есејизирање, не дозвољавајући себи ни ламент ни ликоване, али је сваки свој опис, сваку успомену и тврдњу пропуштала кроз сито докумената, извора и непосредних утисака да би веродостојно приближила и уметнички уобличила лични доживљај једног преломног времена." У исто време указује на вредност свог књижевног дела.

Васа Михаиловић

1 Светлана Велмар-Јанковић. *Прозраци 2* (Београд: Лагуна, 2015), 464 стр. Бројеви страница цитата назначени су у тексту.

+ ВАСА МИХАИЛОВИЋ

У Стамфорду, Конектикат, САД умро је 21. новембра 2015, на дан своје славе, наш познати друг, најплоднији сарадник Искре и књижевник. Васа Михаиловић (89).

Васа се родио, школовао и живео у Лесковцу скоро до краја немачке окупације, када је ступио у српске добровољце. Као гимназијалац био је члан 'Белих орлова', омладинске организације ЈНП Збор. Са добровољцима пролази кроз све последње борбе у Србији, повлачење и окршаје са комунистима у Словенији, потом пробој ка Италији и прелазак националних снага границе, првих дана маја 1945. и предају оружја 'савезницима'. Уследило је пребацивање разоружаних националиста у војно-избегличке логоре средње Италије.

Васа је као припадник СДК прво у логору Форли, а затим у великом логору свих националних-снага, Еболи, јужно од Напуља. У избегличким логорима Италије Васа продубљује своје књижевно-песничке склоности и знање и нарочито је активан на нашим Књижевним вечерима. После мира са Италијом 1947, 'савезници' тог пролећа селе логор Еболи у британску зону окупиране и разорене Немачке и разбијају у неколико логора и убрзо преводе њихове становнике у цивилни статус 'расељених лица'. Васа из Немачке емигрира у САД 1951.

У Сједињеним државама, Васа се жени супругом Бранком. У браку су породили два сина, Драгана и Зорана и у Чапл Хил живели 46 година. Одрасли и већ ожењени синови, са својим потомством, су се раније пресели у Стамфорд. Да би били ближе синовима и њиховим породицама (седморо унучади), Бранка и Васа су им се придружили 1997. Бранка је умрла 2006.

У Америци Васа је радио и даље се школовао. У Детроиту је радио у фабрици Крајслер и студирао на Универзитету. У Беркли, Калифорнија постао је доктор филозофије. Познавао је и говорио више језика, Али његово главно 'занимање' било је књижевност и песништво на оба језика – српском и енглеском.

Искру је огромно задужио. У многогодишњој сарадњи написао је 186 приказа у рубрици 'Ревизионизам у српској књижевности' и 19 написа 'Документи'. Био је активан члан и сарадник Удружења књижевника Србије. Књижевне новине, октобар/новембар објавиле су његову последњу причу. А ових дана, врло пригодно (не очекујући његову смрт), госпођа Мира Матарић из САД, нам је послала свој приказ последње Васине књиге на енглеском 'Дарови природе'.

Васа је сахрањен 28. новембра у Чапл Хилу, поред супруге Бранке. Наше искрено саучешће његовој бројној породици. Нашем оданом и даровитом другу, Васи Михаиловићу, слава и хвала. Молимо се васкрслом Господу да му подари рајско насеље!

Искра

Велики медији под утицајем ЕУ и САД

Назив моје последње колумне у Политици, када је укинута, био је „Нагнути медији”. Писао сам једном недељно, а онда сам, по доласку новог главног уредника, 2009. године, обавештен да је „промењена концепција рубрике”. То је значило да више нема моје колумне. Убрзо сам изгубио могућност да се недељно оглашавам и у Печату (2010). **За прве сам био неподобан као евроскептик, а за друге неподобан зато што сам био одвећ резервисан према патриотском карактеру једне, наводно опозиционе, странке у успону (која је данас на власти).**

Од тада сам се повремено оглашавао на сајтовима као што су НСПМ (2010–2015) или Косев (2015) и у њус магазинима попут Геополитике (2010–2015) или Времена (2014–2015). Али, нисам имао могућност да редовно коментаришем политичка zbивања.

Но захваљујући љубазности Фонда стратешке културе, сада сам поново у прилици да једном недељно (сваког уторка) понешто напишем о политичким и друштвеним дешавањима, првенствено у Србији. А за тему првог текста из нове серије изабрао сам ону којом сам се опростио од своје колумне у Политици – стање у српским медијима.

Наслов „Нагнути медији” значао је, те 2009. године, да „док у нашем бирачком телу постоји равнотежа између ‘евроуниониста’ и ‘суверениста’, у великим медијима убедљиво доминира евроформски дискурс”. Узрок томе је, објашњавао сам, **„директан утицај евроатлантских структура, које су интересно везале један део власничко–уредничког естаблишмента за себе”**. А главна политичка последица била је ефикасна медијска хајка против српских политичара који би посумњали у неалтернативност „евроинтеграцијских процеса”. Као пример сам навео Војислава Коштуницу који је, „пошто су САД и ЕУ подржале сецесију Косова, покушао да промени нашу државну политику”. Убрзо је остао без власти и сасвим маргинализован.

Анализирајући даље политичке прилике, те 2009. године, закључио сам да слична опасност прети и Борису Тадићу. Он је био тај који је, формално, изгурао Коштуницу из власти. Али, казао сам, он изгледа верује у своју предизборну паролу: „И ЕУ и Косово”. Пробао је да игра самостално по питању Косова, пустио Русе у енергетику, а и Цркву је помало уважавао. Резултат је била медијска кампања која је кренула против њега и Јеремића. „Да ли ће и коначна политичка судбина Тадића бити иста као Коштуничина, остаје да се види. Али, оно што је већ сада јасно јесте да је утицај чак и најмоћнијих српских политичара на овдашње медије постао ограничен”.

Велики медији, закључио сам, све су више под утицајем интересне мреже Брисела и Вашингтона, а све мање под утицајем интереса српске државе, па и српске власти, ма која да је у питању.

И оно на шта сам упозоравао у Политици – коју је тада преузео Борис Тадић – заиста се на крају догодило. Брисел и Вашингтон су убрзо обезбедили да у Србији на власт дође „коопера-

тивнији партнер” од Тадића. Тај нови партнер им је дао све оно у вези с чим се Тадић мислио: Бриселске споразуме (1 и 2), предају Севера Косова Приштини и фактичко признање сецесије.

Но како стоји ствар с медијима и политиком данас? Медији су 2009. године били „нагнути” на еврореформску страну. Данас су пак „нагнути” тако да прете да се сурвају у политичко и друштвено бездно. Комерцијалне телевизије с националном фреквенцом једноставно су укинуле готово све политичке емисије дуже од 15 минута. Још се на Пинку може видети понека једносатна емисија, али она је увек резервисана за Премијера и његове пропагандисте. Слично је и у „Јавном сервису” (РТС). Политичке емисије су редуковане, а могућност да јавност чује и неко другачије мишљење – осим оног да „ЕУ нема алтернативу”, или да „ММФ високо цени реформске напоре Вучићеве владе” – практично је равна нули.

Такође, „реформом медија у јавном власништву” (читај: њиховом бесомучном приватизацијом), власт је сасекла добар део информативног простора у Србији. Ти медији, углавном локални и регионални, или су допали у руке „контроверзним бизнисменима”, или су једноставно угашени. Оно што је у медијима и било информативно, сада је постало таблоидно. Српска јавност не само да више није у прилици да чује другачије мишљење. Она је све мање у прилици да чује било какво мишљење.

На крају, врхунац урушавања српских медија је таблоидни рат чији смо ових дана сведоци. Од власника Курира, у покајничком тону, сазнајемо да је, заједно с власницима Информера и Пинка „био у изборном штабу Александра Вучића”, те да је „учествовао у пројекту улепшавања стварности”. Од власника Информера и Пинка (и њихових гласноговорника) пак сазнајемо да је на делу „пројекат рушења Вучића” и да је то због „Вучићеве успешне посете Москви”, те да је власник Курира део тог пројекта.

Да ли је заиста реч о почетку уклањања Вучића, по претходно примењеном обрасцу елиминације Коштунице и Тадића? Мислим да је за то прерано. У случају Коштунице и Тадића кооперативнија резерва већ је била спремна. Сада такве резерве нема. Друго, нисам сигуран да је Вучић исцрпио све своје „капацитете кооперативности”. Косово, избеглице, приватизација, ММФ – има ли да је за било шта рекао не? И одакле, уопште, сумња у то да ће се та серија „кооперативности” у будућности наставити?

Али, није Вучић јунак ове колумне. Њен јунак су наши медији. Вучић неће тако брзо пасти. Али наши медији толико су се нахерили да је њихов слом изгледа неминован. Заправо, слом се можда већ догодио. И можда ћемо морати, ускоро, да на ледини почнемо рад на изградњи нормалних медија у пристојном друштву.

Слободан АНТОНИЋ

Фонд Стратешке Културе/СИЕМ, 10.11.2015.
(Подвукла – Искра)

+ БРАТИСЛАВ–БРАЛЕ СТЕВАНОВИЋ

21. октобра 2015. у Сиднеју у Аустралија упокојио се Братислав–Брале Стевановић, истакнути припадник покрета ЈНП Збор и бивши Српски добровољац.

Брале, име под којим је био познат међу својим другвима и добровољцима свуда по свету и српској заједници у Сиднеју родио се у Алексинцу у Србији од оца Александра и мајке Паулине 4. септембра 1920. године. Отац му је био имућан житарски и кожарски трговац. Брале се у раној младости упознао са програмом Збора и укључио у рад зборашке омладине, Белих Орлова.

Напад сила осовине на Југославију и априлски слом 1941. затекли су га као помоћника у очевој радњи. Током 1941. и 1942. био је позиван у резерву Српске пољске страже и на рад у Националну службу рада. Половином маја 1943. бугарски окупатори су му ухапсили оца, па је брига о породици пала углавном на његова плећа.

У пети пук Српског добровољачког корпуса Брале је ступио 1944. а вест да је Црвена Армија ушла у Југославију затекла га је на положају код Зајечара у источној Србији. Београд, који је био пред заузимањем од стране црвеноармејаца и комуниста, напустио је заједно са другим добровољцима 13. октобра 1944. и отишао у Словенију, где је био на положају у рејону Илирске Бистрице до маја 1945. све до доласка комуниста пред којима је мноштво бораца–националиста и народа одступало у Италију где их је затекао и формални крај Другог светског рата у Европи. Тако је Брале са осталим добровољцима постао становник наших националистичких војно–избегличких логора. Први привремени смештај је био у Форлију, затим трајнији у Еболију на југу Италије, где су остали до средине 1947, мира ‘савезника’ са Италијом. У Еболију је Брале положи велику матуру у гимназији која је тамо била основана.

Из Италије Британци селе велики логор националних снага у Немачку и његово бројне становнике расељавају у више мањих логора. Брале се нашао са многим другим добровољцима прво у познатом Мунстер Лагеру, а одатле северно у логор Шлезвиг Холштајн у британској окупационој зони. Ту постаје и званично избеглица, добија цивилни статус ‘расељеног лица’. То му је омогућило одлазак у Енглеску крајем 1948. где се запослио као радник у пољопривреди. По истеку тригодишњег уговора одлази у Лондон и запошљава се у једној од тамошњих болница где среће своју будућу животну сапутницу Аустралијанку, Марион, која је ту била запослена као медицинска сестра. У децембру 1955. Брале сада са супругом Марион досељава се у Аустралију у Сиднеј и ту започиње ново поглавље свог живота.

Одмах по доласку Брале се укључио у рад српске заједнице, понајвише као активан члан

Црквеношколске општине Св. Кнез Лазар која је основана непосредно пре његовог доласка. Дуги низ година био је у Управи, највише у својству благајника и председника, па је његово име постало нераскидиво везано за напредак и успехе ове заједнице. Његовим залагањем је при Лазарици је 1986. године основано богомољачко братство "Отац Јустин Поповић" чији је председник био од оснивања. Трудом Братства упућена је помоћ многим студентима Богословског Факултета у отаџбини. За свој дугогодишњи предани црквени рад одликован је Орденом Светог Саве другог степена.

И у расејању чланови Збора су наставили борбу против комунистичког поретка у тадашњој Југославији, па је тако било и у Аустралији. Окупљали су се редовно и сваке године прослављали крсну славу Српских добровољаца Св. Георгија. Бралетова улога у окупљању и раду добровољачке дружине је немерљива, јер је био добар организатор и искусан административац. Временом је постао институција, не само међу добровољцима, него и у широј заједници.

Лист Искра је у њему имао не само претплатника, већ и пријатеља сарадника и дописника, посебно извештајима о прославама и некролозима умрлим друговима. Прилози у новцу које је је слао, помогли су редовном појављивању Искре и њених издања међу читаоцима широм света.

Брале је био и дугогодишњи повереник манастира Хиландара у Аустралији, ревностно ширио глас о овој светињи и помагао прикупљањем прилога и продајом манастирских штампаних издања. У шали је себе називао хиландарцем ван Хиландара, јер се у избеглиштву бавио мишљу да се замонаши и оде у Хиландар који је тада оскудевао у монаштву, али је љубав према Марион одредила другачије. У Аустралији су се скрасили и провели живот у складној брачној заједници, благословени кћеркама Весном, Невенком, Радмилом и Мирјаном које су им подариле деветоро унучад и двоје праунучади.

Смрћу Братислава–Бралета Стевановића Срби у отаџбини и дијаспори изгубили су сабрата, пријатеља, легенду сиднејске Лазарице, а његова породица свог верног и брижног супруга, оца, деду и прадеду.

Опело је служено у Лазарици 6. новембра, а сахрана обављена на српској парцели бр. 2 на гробљу "Руквуд" у присуству породице и многобројних пријатеља.

Искра додаје: Слава и хвала нашем узорном другу Братиславу Стевановићу. Молимо се Господу да му подари рајско насеље. Његовој Марион и осталој бројној родбини наше дубоко саучешће.

Свемир Поповић

+ Соња Батистић

У Хановеру, Немачка, изне-
нада је умрла 2. децембра 2015.
Соња Батистић (86), супруга нашег
покојног слепог друга Геце Бати-
стића.

Тетка Соња, како смо је из
милоште звали, јер је била врло
гостопримљива и предусретљива,
ведра и насмејана, увек спремна
свакога да помогне. Много нас је
волела, старе и младе. Волела је
наше обичаје и редовно славила
Гецину славу. У рату је изгубила оца,
па је као девојчица, морала да се
стара о млађој браћи и сестрама, док
јој је мајка радила да преживе. Много
ју је погодила пре 2 године смрт од
рака кћери Дане(60).

Наша заједница у Оснабрику
је искрено оплакује и жали. Бог да јој
душу прости!

Бранка Животић

+ Александар Чалић

Александар Чалић рођен је у Београду 14. децембра
1925. Умро је 11. новембра 2015. у Виндзору после врло кратке
болести. Сахрањен је у кругу фамилије и бројних кумова.

Алекс Чалић је био у 6. разреду гимназије када је било
бомбардовање Београда. Породична кућа је срушена и роди-
тељи су нестали те се он нашао усамљен без крова. Склонио се
у једном селу код Смедерева. Радио је код једног земљорад-
ника који је био члан ЈНП Збор. Овај му је био као прави роди-
тељ. Под његовим утицајем Алекс постаје Српски добровољац.
Био је у 2. одреду, касније Другом пуку. Био је храбар и
постао каплар, а потом пребачен у чету за везу.

Када се прешло из Словеније у Италију био је у Еболију
одакле одлази у Лами камп и емигрира у Канаду. Радио је прво
у Нијагара Фалсу, потом прешао у Виндзор где се запослио у
руднику и постао форман, затим главни форман. Жени се са
Олгом Врлинић. Имали су ћерку Илинку, која им је после удаје
родила унуку. Чалић је био врло повучен, али је са Олгом учес-
твовао на добровољачким скуповима и славама. Олга је увек
много помагала око организовања наших скупова, а припада-
ла је другим српским организацијама. Она је умрла пре две
године, тако се Чалић сасвим повукао.

Његова два најбоља друга били су покојни Милорад
Вучковић „Колега” и Анђелко Марунчић.

Драгом другу Чалићу покој и мир у Царству небеском.

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

Димитрије Н. Љотић \$ 60

За покој душе мог супруга, пре-
минулог проте Душана Вавића
(потоњег јеромонаха Сора)
Драгица Вавић \$ 60

Поводом смрти нашег доброг друга
Александра Чалића који је умро
после краће болести. Био је веран
друг моје породице. Нека му Бог
подари заслужено рајско насеље!
Даница Павлица K\$ 50

Драгом куму и другу из 'Белих
орлова' Васи Михаиловићу, молећи
се Богу да му подари заслужено
рајско насеље. Изјављујем саучешће
његовим синовима Драгану, Зорану,
сестри Мири и њеним синовима.
Даница Павлица K\$ 150

Миодраг Бркић

Обавештајне службе користе методе као против шпијуна

ОСНИВАЧ Викиликса Џулијан Асанж предложио је новинари-
ма да користе пошту а не имејл да би избегли да их шпијунирају
обавештајне службе.

„Мој предлог људима који немају десет година искуства у
криптографији је да се врате старим методама, да користе тра-
диционалну пошту”, рекао је Асанж.

Викиликс објавио списак контаката наводно покупљених из
личног имејл налога шефа ЦИА Џона Бренана.

„Обећали смо да ћемо открити серију докумената. Те документе
чекају многи активисти за људска права и адвокати, али такође и
особе које су мучене”, рекао је он.

Асанж је рекао и да ће ускоро преко интернета објавити
информације о уговору о Трансатлантском трговинском парт-
нерству (ТТИП)

Викиликс је 11. августа понудио 100.000 евра свакоме ко тој орга-
низацији копију тог уговора. (Бета, 24.10.15)

Свим нашим читаоцима, претплатницима и сарад-
ницима хришћанских вероисповести сретан Божић и
Нова година! Христос се роди – Ваистину роди!

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампану, могу наћи сваки њен број, почев од јануара
1998. до данас; такође и све броје за прве четири године Искре 1949, 1950, 1951. и 1952, као и другу сродну лите-
ратуру – читати их или 'преузети' (download) – на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

„ISKRA”
SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST
Administracija i Uredništvo *Iskra*
Periodical (Publisher) - 17 Harvelin
Park, Todmorden, Lancs OL14 6HX,
England. - E-mail: vdj@talktalk.net -
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objav-
ljeni sa inicijalima ili punim imenom
autora, ne predstavljaju obavezno

mišljenje redakcije. „Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu. Typeset and printed by
Artprintmedia doo, Novi Sad, Serbia. Godišnja pretplata za „Iskru” (običnom poštom)
£16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 30). Avionskom poštom godiš-
nja pretplata iznosi za SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike
£20, a za Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgo-
varajuća vrednost u drugim valutama. Čekove za „Iskra
Periodical” slati na adresu poverenika za Englesku.

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI.
53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 3/37 Aintree Rd, Glen Iris,
Vic.3146 — ENGLESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX
(Čekovi da glase na *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating
Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58,
rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris. - NEMACKA: D. Jakovljević,

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

ОСВРТ НА ТЕРОР У ПАРИЗУ

У жижи овдашње и светске јавности, нашао се терористички напад у Паризу, у коме је погинуло најмање 129 људи, а по неким проценама чак око 150, док је око 300 њих рањено, а многи су у критичном стању. Несумњиво да је реч о чину исламских терориста, али остају многе недоумице, јер јавна је тајна да америчке службе „безбедности“ пословично стоје иза исламских екстремиста.

Иако презиремо тоталитарну пропаганду „солидарности“ са актуелном Француском у којој учествује и овдашњи издајнички режим, ми се солидаришемо са свим француским родољубима, свесним идентитета своје нације који се боре за идеал хришћанске Европе нација, а против НАТО окупатора и исламске најезде.

Морамо напоменути да су веома површни и суштински злонамерни они који извештавањем о овом несрећном догађају приступају кроз пуку причу о броју жртава, кроз лицемерно пуштање суза и слично. Смисао овог догађаја знатно је дубљи и захтева подробнију анализу. Наиме пре свега, требало би напоменути да проамеричка власт у Француској, која подржава исламску окупацију српских земаља и исламске терористе у Сирији, сада лицемерно и лажно пушта сузе за жртвама сопствене антинародне политике. Јако је битно рећи и то, да се не може тероризам у њиховој земљи називати тероризмом, а тероризам који они сами финансирају и свесрдно помажу у земљама које су мете НАТО агресије, називати „борбом за људска права“, „револуцијом“, и сличним бесмисленим именима. Односно да су терористи они који су извели напад у Паризу а не истовремено и они које управо и француска власт финансира и обучава протеклих пет година у Сирији, лицемерно их називајући „умереном опозицијом“.

Да су то исти они терористи који су зверски убили Моамера ел Гадафија у Либији, чиме се НАТО зликовци посебно поносе. И да су то што је засигурно најважније за нас српске родољубе, то исти они терористи који су по Косову и Метохији убијали, клали, палили и затирали све што је српско, да су то исти они терористи који су у области Сребренице, Братунца и средњег Подриња зверски убили више од 3.200 Срба под командом Насера Орића, који је притом

што је веома битно нагласити, из Сребренице евакуисан баш француским борбеним хеликоптером. Поред овог нека не мисле да смо заборавили да је француска власт својевремено учествовала како у агресији на Републику Српску, тако и у агресији на Србију. Па би овом приликом хтели да упитамо разне српске изроде који у овим данима „жале“ за жртвама овог напада, шта је са српским жртвама, страдалих од НАТО злочинаца, и њихових слугу, и када су последњи пут и да ли су уопште њима икада запалили свећу или их се сетили?

Такође јако битна ствар у овој ситуацији, јесте оно на шта смо ко зна колико пута упозоравали, а то је илегална имиграција, и њени како културолошки тако и они геополитички и безбедносни негативни чиниоци. Она је битна у том смислу што је један од терориста који је сејао смрт у Паризу извесни Ахмед Алмухамед баш један од оних који су у Европу стигли представљајући се као „азиланти“, а што је најгоре овај терориста је прошао целу такозвану балканску мигрантску руту, а самим тим и кроз нашу земљу, и на том путу је такође могло да се деси нешто слично. Наравно, ово за нас није никаква новост јер смо као што смо малопре поменули, и на то одавно упозоравали, и апеловали да се такве претпоставке схвате веома озбиљно да и српске земље не би дошле у сличну ситуацију, у којој су нажалост и биле захваљујући нашим такозваним НАТО „пријатељима“.

Као и у окупираној Србији, и у данашњој Француској највећи део медија и политичара којима је мозак испран разним либералним идеологијама, пласира излизане флоскуле којима се правдају друштвене девијације попут имиграције, које су заправо и довеле до овакве несреће.

Баш зато, подржавамо све оне који се боре за истинску, хришћанску и националну Француску која је нажалост данас маргинализована, али која ће на таласу долазећег све-европског народног препорода, доћи на место које јој припада и сатрти ову лажну полуисламизовану, либералну НАТО „Француску“ која је непријатељ српског народа.
Србија

И. Средојевић